

A Budai Központi Kerületi Bíróság Budapesten, 2024. november 11. napján meghozta következő

VÉGZÉST:

A korrupciós bűncselekmény feljelentése elmulasztásának büntette és más bűncselekmények miatt a Fővárosi Nyomozó Ügyészségen 7.Nyom.289/2024. számon folytatott büntetőügyben a bíróság a Tanú1 által meghatalmazott jogi képviselője, dr. Retteggy András Tibor ügyvéd útján – a Fővárosi Nyomozó Ügyészség 2024. június 20. napján kelt eljárás megszüntetéséről rendelkező határozata ellen – előterjesztett felülbírálati indítványt elutasítja.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

I.

Feljelentő Tanú1 2024. február 16. és 17. napján a Facebook közösségi oldalon közzétett posztjaira hivatkozva azért tett feljelentést, mert annak gyanúja merült fel, hogy a kormány valamely tagja korrupciós bűncselekményt követett el, és erről a kormánynak is tudomása van. A feljelentéshez csatolt posztok tartalma szerint Tanú1 arra hívta fel Miniszter1 tanút, hogy megköszönné, ha magyar a közélet megtisztulása érdekében befáradna vele a Központi Nyomozó Főügyészségre egy, az egész országot felkavaró büntetőügyben tanúskodni, továbbá arra hívta fel a miniszterelnököt, hogy sokak nevében megköszönné, ha az évértékelő beszédében kitérne arra a kérdésre is, hogy hivatalban maradhat-e olyan kormány, amelynek egyik tagja olyan, súlyos korrupciós bűncselekményben érintett, amiről a kormánynak is tudomása van.

A feljelentésben írtak alapján a korrupciós bűncselekmény feljelentése elmulasztásának büntette [Btk. 300. § (1) bekezdés] miatt 7.Nyom.289/2024. számon Feljelentő feljelentése alapján a Fővárosi Nyomozó Ügyészség 2024. február 1. napján a nyomozást elrendelte, és elsőként tanúként hallgatta ki az egyszerű gyanúra utaló információt közlő Tanú1-et.

Tanú1 tanúként tett vallomása során úgy nyilatkozott, hogy általa közzétett bejegyzések egy része kapcsán ő az Egyéb ügyben terhelteket érintő ügyre gondolt, de ezen üggyel összefüggésben olyan korrupciós cselekményről, amelyet a nyomozás vagy a vádemelés során nem dolgoztak fel, nincs tudomása. Kiemelte ugyanakkor, hogy a birtokában lévő információk nem kizárólag a feljelentés elmulasztásában nyilvánulnak meg, és kérte, hogy az ügyészség szélesebb körben folytasson vizsgálatot.

Az ügyészség szerint az eredeti feljelentésben írtak bűncselekmény megállapítására nem voltak alkalmasak, de Tanú1 a tanúvallomásában olyan tényeket állított, amelyek újabb bűncselekmények gyanúját keltették, ezért az ügyészség indokoltan látta a nyomozás kiszélesítését az alábbi három állítás vonatkozásában:

- 1.Egyéb ügyben terhelt1 Miniszter2 embere volt;
- 2.Miniszter2 emberei az ügyészségi dokumentumokból kihúzták, kivették a rájuk vonatkozóan terhelőnek minősülő részeket;

3.a kormány egyik tagja (vagy tagjai) tájékoztatta Egyéb ügyben Terhelt2-t arról, hogy titkos megfigyelés zajlik vele szemben, és legyen óvatos.

Az ügyészség az eljárást megszüntető határozatában azt állapította meg, hogy az 1. pont alatti állítás egyetlen, a Btk. Különös Részében meghatározott törvényi tényállás megállapítására sem alkalmas, így egyszerű gyanú hiányában a nyomozás e kijelentés vizsgálatára nem irányulhatott.

A Fővárosi Nyomozó Ügyészség a széleskörű nyomozás eredményeként az alábbi tényállást állapította meg:

[A]

A feljelentés alapjául szolgáló posztjában kormányzatot érintő korrupciós ügyként Tanú1 az ún. Egyéb ügyben terheltet érintő ügyre utalt, az ügy kapcsán olyan korrupciós cselekményről, amelyet a nyomozás vagy a vád során nem dolgoztak fel, nincs tudomása. A rendelkezésre álló adatok szerint egyetlen kormánytagnak vagy más hivatalos személynek sem volt tudomása az előkészítő eljárás elrendelését, 2021. március 5. napját megelőzően a korrupciós cselekményről, ezt sem Tanú1 nem állította, sem más bizonyíték nem utalt erre, így egy vesztegetés miatt már folyamatban lévő eljárásban feljelentési kötelezettség elmulasztása nem állapítható meg.

[B]

2023. január hónapban magánbeszélgetést folytatott az akkor még házasságban élő Tanú1 és Volt miniszter az ún. Egyéb ügyben terheltet érintő ügyről, amely magánbeszélgetésnek egy részét Tanú1 felesége tudta és beleegyezése nélkül felvett. A felvételen Volt miniszter pletykákat osztott meg férjével, illetve a Tanú1 által elmondottakkal nem vitatkozott, azokat a férjére ráhagyta. A beszélgetésben valószínűsítette, hogy Miniszter2-ék a nyomozás iratait megszerezhették, ahogy az újságírók is megszerezték. Ugyanakkor Volt miniszternek erről konkrét tudomása nem volt, és nem is állította, hogy Miniszter2 az ügyészségtől szerzett üggyiratokat. Volt miniszter a beszélgetésben elmondta férjének, hogy tudomása szerint az iratokban nem volt „semmi rossz”, de Volt kormány-főtanácsos (tanú)-ék kihúzták magukat, és azt ajánlották, hogy Volt kabinetfőnök is menjen be az ügyészségre. A beszélgetés során erre volt férje is ráerősített.

A beszélgetésben utalás szintjén megjelenő személyek – Volt kormány-főtanácsos (tanú) és Volt kabinetfőnök – nem a Miniszterelnöki Kabinetirodán Miniszter2 miniszter irányítása alatt dolgoztak, hanem az Minisztériumban. A valóságban Volt kormány-főtanácsos (tanú) soha nem járt a Központi Nyomozó Főügyészség épületében (ahogy Miniszter2 munkatársa vagy Miniszter2 sem), az üggyiratok egy részét – amelyben a neve is fölmerült – a sajtóból ismerte meg. A Fővárosi Törvényszéken benyújtott vádiratot megalapozó iratok között megtalálhatók azok a lehallgatási anyagok, amelyeken Volt kormány-főtanácsos (tanú) is megjelenik, a beszélgetéseket a Központi Nyomozó Főügyészség bizonyítékként használta fel Egyéb ügyben terhelt2 és Egyéb ügyben terhelt1 cselekményének bizonyítására, a magánbeszélgetésen elhangzottakkal ellentétben belőlük Volt kormány-főtanácsos (tanú) neve nem lett kitörölve. A Központi Nyomozó Főügyészség több minisztériumi dolgozót kihallgatott tanúként, ezen személyek között volt olyan, aki a beszélgetésben elhangzott kijelentéssel szemben nem javasolta, hanem a Be. szabályai szerint indítványozta adatainak zártan kezelését, volt olyan, aki nevének zártan kezelését is. Az indítványnak a Központi Nyomozó Főügyészség helyt adott, így a terheltnek és védőknek ezeket az adatokat nem tartalmazó iratmásolatokat adott át, ugyanakkor zártan kezelt módon a Fővárosi Törvényszék rendelkezésére bocsátotta az eredeti iratokat. Volt kormány-főtanácsos (tanú) sem

személyesen, sem Volt kabinetfőnököt meghatalmazva ilyen irányú indítványt, „javaslatot” nem terjesztett elő. Miniszter2, Miniszter1, Volt miniszter sem kapott nyomozati ügyiratokat az ügyészségtől. A Tanú1 és Volt miniszter között lefolyt beszélgetés olyan tárgyi tévedésekkel van tele, amely kizárja azt, hogy az információkat az ügyészségi adatokból szerezték, és kizárja azt is, hogy az információkat az iratokat ténylegesen ismerő személytől szerezték.

A Központi Nyomozó Főügyészség a törvény rendelkezéseinek megfelelően átadta az alapügyben a terheltnek és a védőiknek a védekezési jog gyakorlása érdekében a letartóztatási indítványokat alátámasztó iratokat, illetve a vádemelést megelőzően is a nyomozás ügyiratainak másolatát. A Központi Nyomozó Főügyészség egyetlen olyan adatot sem törölt jogellenesen, amely bűncselekmény bizonyítására alkalmas volt, ugyanakkor a bűncselekmény elkövetésével összefüggésben nem álló adatokat a Be. rendelkezése alapján a vádirat nem tartalmazhatja. Tanú1 jogellenesen törölt konkrét adatról nem tudott, a sajtóban ilyenként megjelölt valamennyi irat sorsa meghatározható.

Mivel a sajtóban konkrét adatok jelentek meg arra vonatkozóan, hogy a vádirat, illetve a bíróságnak megküldött ügyirat mit nem tartalmaz, az alábbi, sajtóban megjelent állításokat is ellenőrizte a nyomozó ügyészség:

1. Volt kormány-főtanácsos (tanú) Egyéb ügyben terhelt1 kérésére vizsgán semmit nem tudó végrehajtójelöltet engedett át, illetve Egyéb ügyben terhelt1 több ízben vizsgák sikeres teljesítése érdekében járt közben.
2. Egyéb ügyben terhelt1 ki akart rúgatni egy bírót az állásából.
3. Egyéb ügyben terhelt1 munkatársának egy autót kellett elvinnie egy bizonyos Miniszter2 munkatársának, melyben egy nyomozás során megismert bejegyzés szerint több, mint egymillió forintot helyezhettek el.
4. A piaci ár többszöröséért vettek gyorsteszteket a Karnak.
5. Az ügyben felbukkant „X, Y, Z” neve egy akár 35 évre szóló üzlet kapcsán.
6. Egyéb ügyben terhelt2 ingatlan-végrehajtási adattal akarta lejáratni politikai ellenfelét.
7. Egy volt alkotmánybíró, egy országgyűlési képviselő, egy alkotmánybíró és gyermekei is felmerültek a nyomozási ügyiratokban, de kihallgatásukra nem került sor.
8. Egyéb ügyben terhelt1 megkülönböztető jelzést használva közlekedett.
9. Egyéb ügyben terhelt1 és társa egy jósnőnek is fizettek, hogy ő az érdekeik szerint járjon el.
10. Egyéb ügyben terhelt1 közreműködött Egyéb ügyben terhelt2 fiának való gépkocsivásárlásban, illetve Egyéb ügyben terhelt2nak való vakcinaszerezésben.
11. Egyéb ügyben terhelt1 70 millió forintért vásárolt ékszerkollekción.
12. A Kart érintő, hűtlen kezelés gyanúját keltő ingatlaneladás történt.

A Központi Nyomozó Főügyészség csak azokat az iratokat nem tette bizonyítás tárgyává, amelyek az elkülönített eljárásokhoz tartoztak, illetve amelyeket a vonatkozó jogszabályok alapján nem lehetett bizonyítékként felhasználni.

A nyomozás során a bírósági feladatokat a Budai Központi Kerületi Bíróság látta el, a másodfokú feladatokat a Fővárosi Törvényszék másodfokú tanácsai. A nyomozati ügyiratok egy-egy példánya lényegében az egész nyomozás ideje alatt más hatóságnál (bíróság, Legfőbb Ügyészség, Szolgálat) is megtalálható volt, illetve a Központi Nyomozó Főügyészségen is több előadónál volt nyomozati ügyirat. A nagy terjedelmű nyomozási ügyirat manipulálása, az adatok jogellenes törlése olyan összehangolt, bíróságokra is kiterjedő tevékenység lett volna, amely még belső segítséggel is kizárt volt.

[C/I.]

Az előkészítő eljárást 2021. március 5. napján nem a Fővárosi Nyomozó Ügyészség, hanem a Szolgálat rendelte el Egyéb ügyben terhelt1 és két társa cselekvőségével kapcsolatban az esetleges gyanú megállapítása vagy kizárása céljából Tük. számon. Az előkészítő eljárás elrendeléséről az Szolgálat az elrendelés napján tájékoztatta a Fővárosi Nyomozó Ügyészséget. Az előkészítő eljárás elrendelésekor Egyéb ügyben terhelt2 neve fel sem merült, az eljárás elrendelését olyan ellenőrizetlen bűnügyi információk indokolták, amelyek arra utaltak, hogy Egyéb ügyben terhelt1 és társai valamilyen NAV-os eljárást próbálnak befolyásolni. A Fővárosi Nyomozó Ügyészség a Szolgálat előterjesztése alapján 2021. április 8. napján lehallgatást és információs rendszer titkos megfigyelését indítványozta a Budai Központi Kerületi Bíróság nyomozási bírójánál. Az ügyészségnek megküldött iratok Egyéb ügyben terhelt2-re vonatkozóan semmilyen adatot nem tartalmaztak, ahogy a nyomozási bíró Tük. számú végzése sem.

A Be. 339. §-ának (3) bekezdése alapján a rendőrségről szóló törvény alapján a hatáskörébe tartozó bűncselekmény miatt a rendőrség belső bűnfelderítési és bűnmegelőzési szerve (Szolgálat) is folytathat előkészítő eljárást. A Be. 344. §-ának (2) bekezdése alapján az előkészítő eljárást folytató szerv az előkészítő eljárást önállóan végzi; így történt ez jelen esetben is.

Az előkészítő eljárásban Egyéb ügyben terhelt2-t érintő leplezett eszköz – rejtett figyelés, lehallgatás – nem volt elrendelve, illetve alkalmazva. A Szolgálat ügyészségnek megküldött beszámolóiban 2021 tavaszán nem jelent meg Egyéb ügyben terhelt2 neve említés szintjén sem, így kizárható az, hogy az ügyészség vagy maga a legfőbb ügyész figyelmeztette Egyéb ügyben terhelt2-t a vele szemben akkor még folyamatban sem lévő eljárásról.

A Szolgálatnál az Egyéb ügyben terhelt1 vonatkozásában alkalmazott leplezett eszközök eredményeként Egyéb ügyben terhelt2 neve már felmerült, azonban 2021 tavaszán a Szolgálat is annyit észlelt, hogy Egyéb ügyben terhelt1 és Egyéb ügyben terhelt2 szoros, bizalmi kapcsolatot ápol, amely önmagában bűncselekmény gyanúját nem alapozta meg, így annak lehetőségét sem, hogy Egyéb ügyben terhelt2t a Szolgálat figyelmeztesse.

A Fővárosi Nyomozó Ügyészségen 2021 nyarán jelent meg először Egyéb ügyben terhelt2 neve a Szolgálat beszámolójában. 2021. szeptember hónapban a Fővárosi Nyomozó Ügyészség értékelte az előkészítő eljárás iratait és arra a következtetésre jutott, hogy bűncselekmény gyanúja nemcsak Egyéb ügyben terhelt1-el, hanem Egyéb ügyben terhelt2-vel szemben is fennáll. Ekkor a Fővárosi Nyomozó Ügyészség a 2021. szeptember 15. napján kelt átiratában kezdeményezte a büntetőeljárást Egyéb ügyben terhelt1, Egyéb ügyben terhelt2-vel és Egyéb ügyben Terhelt5-tel szemben a Központi Nyomozó Főügyészségen.

[C/II.]

A Fővárosi Nyomozó Ügyészség kezdeményezése alapján a Központi Nyomozó Főügyészség az ügyben 2021. szeptember 20. napján rendelt el a nyomozást. Az iratok tanulmányozását követően a Központi Nyomozó Főügyészség Egyéb ügyben terhelt2-vel szemben lehallgatás elrendelésére tett indítványt, amely alapján a nyomozási bíró a 2021. szeptember 30. napján kelt végzésével 2021. október 3. napjától rendelte el a lehallgatást.

A Központi Nyomozó Főügyészség a rejtett figyelést Egyéb ügyben terhelt2 és Egyéb ügyben terhelt1 vonatkozásában 2021. november 3. napján 09.00 órai kezdettel rendelte el, tekintettel arra, hogy előző napon jutott az eljáró ügyészek tudomására a lehallgatási anyagból, hogy

Egyéb ügyben terhelt2 és Egyéb ügyben terhelt1 magáncélú találkozót beszéltek meg. A találkozó tervezett időpontja 17 órát követő időpont volt, amikor Egyéb ügyben terhelt2 a Tanács üléséről eredetileg távozni tervezett A Központi Nyomozó Főügyészség és a rejtett figyelésben közreműködő szervek észlelték, hogy Egyéb ügyben terhelt2 a tervezettnél korábban otthagyta az Tanács ülését, erről a találkozóra várakozó Egyéb ügyben terhelt1-et nem értesítette, sőt, Egyéb ügyben terhelt1 kérdő sms-ére sem válaszolt, és a későbbi telefonhívására is a megszokott kommunikációtól eltérő kitérő válaszokat adott. A találkozó elmaradását azzal indokolta, hogy Esztergomban van programja.

A Központi Nyomozó Főügyészség lehetséges verzióként vizsgálta a dekonspiráció lehetőségét. Miniszter2 2021. november 2. napján 18.25 perckor hívta fel telefonon Egyéb ügyben terhelt2-t, akivel 30 másodpercet beszéltek, majd ezt követően még aznap este Egyéb ügyben terhelt2 járt a Miniszterelnöki Kabinetirodán. Miniszter2 telefonhívását megelőzően Egyéb ügyben terhelt2-t az Országos Hivatal elnöke is hívta, 2021. november 2. napján 18.14 órakor, ezen beszélgetés 169 másodpercig tartott. 2021. november 2. napján sem Miniszter2, sem Országos Hivatal elnöke nem tudhatott arról, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség másnap, azaz 2021. november 3. napján rejtett figyelést fog elrendelni. Így erre Egyéb ügyben terhelt2-t nem figyelmeztethették.

Miniszter2 2021. november 3. napján a Miniszterelnöki Kabinetirodában értekezletet tartott a miniszterhelyetteseknek. Miniszter2 ugyanakkor már az értekezletet megelőző napon is tisztában lehetett azzal, hogy Egyéb ügyben terhelt2 a miniszterhelyettesi értekezleten nem fog tudni megjelenni, mert ebben az időpontban a Tanács ülésén kell résztvennie, ezért az előző napon, 2021. november 2. napján este hívta be Egyéb ügyben terhelt2-t külön megbeszélésre.

Ugyanakkor Egyéb ügyben terhelt2 és Egyéb ügyben terhelt1 az előzőleg megbeszélt tervek szerint 2021. november 4. napján személyesen találkoztak az Minisztérium épületében. A nyomozás során a Központi Nyomozó Főügyészség a dekonspiráció lehetőségét már csak arra figyelemmel is vizsgálta, hogy Egyéb ügyben terhelt1 2021. november 5. napján Dubaiba kívánt elutazni. A nyomozó ügyészség ekkor Egyéb ügyben terhelt1-et őrizetbe vette, és széles körű akciót szervezett.

A későbbi eljárás adatai kizárták, hogy Egyéb ügyben terhelt1-et bárki figyelmeztette, ugyanis a vártnál több bizonyítékot sikerült lefoglalni tőle, emellett semmi nem utalt arra, hogy a korrupcióban érintett alkalmazottait, végrehajtókat eligazította, hogy milyen vallomást tegyenek. Egyéb ügyben terhelt1 a Dubaiba szóló repülőjegyeket 2021. október 19. vásárolta meg, és a visszaútra is volt jegye, amely 2021. november 14. napján indult volna. Egyéb ügyben terhelt1 a jegyeket tehát jóval 2021. november 2. napja előtt vásárolta meg, így a szökési szándéka kizárható.

Amennyiben Egyéb ügyben terhelt2-t 2021. november 3. napja előtt arról tájékoztatta volna bárki, hogy az ügyészség nyomoz az általa és Egyéb ügyben terhelt1 által elkövetett korrupciós bűncselekmények miatt, úgy nyilvánvalóan az lett volna logikus lépés, ha a bizonyítékokat eltüntetik. Ezt 2021. november 4. napján az Minisztérium épületében nem ellenőrizhető körülmények között meg tudták volna beszélni. Egyéb ügyben terhelt2 védője úgy nyilatkozott, hogy Egyéb ügyben terhelt2-t senki nem figyelmeztette az ellene folyó eljárásról. Megjegyzendő, hogy amennyiben a kormány tagja hitelt érdemlő tudomást szerzett volna a nyomozásról, úgy észszerű lett volna a további korrupció megelőzése céljából Egyéb ügyben terhelt2 felettesét, Volt minisztert is tájékoztatni, ezt azonban maga Tanú1 zárta ki.

A Fővárosi Nyomozó Ügyészség a korrupciós bűncselekmény feljelentése elmulasztásának büntette vonatkozásában [A tényállás] az eljárást a Be. 398. § (1) bekezdés a) pontja alapján – mivel a cselekmény nem bűncselekmény – megszüntette. A 2. és 3. pont alatti tényállításokkal kapcsolatban arra az álláspontra helyezkedett, hogy az egyszerű gyanú fennáll, a nyomozást lefolytatta, és annak eredményeként azt állapította meg, hogy az ügyiratok manipulációjával összefüggésben felmerült hivatali visszaélés büntette vonatkozásában [B tényállás] a Be. 398. § (1) bekezdés a) pontja alapján, mivel a cselekmény nem bűncselekmény az eljárás megszüntetésének van helye, míg azon hivatali visszaélés büntette vonatkozásában, amely szerint Egyéb ügyben terhelt²-t az őt érintő büntetőeljárásról jogellenesen tájékoztatták [C/I-II. tényállás] a Be. 398. § (1) bekezdés c) pontja alapján a rendelkezésre álló adatok, illetve bizonyítási eszközök alapján nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése, vagyis a beszerzett bizonyítékok alapján nem lehetett egyértelműen megállapítani sem az alapügyben, sem jelen nyomozásban, hogy bárki figyelmeztette Egyéb ügyben terhelt²t.

II.

A 2024. június 20. napján kelt határozat ellen Feljelentő a rendelkezésére álló határidőn belül nem élt felülbírálati indítvánnyal, ezért a nyomozó ügyészség a határozat és az iratjegyzék anonimizált változatát az ügyészség központi elektronikus tájékoztatásra szolgáló honlapján 2024. július 29. napján közzétette.

A határozat megalapozatlanságára hivatkozással ellene Tanú1 – dr. Retteggy András Tibor meghatalmazott jogi képviselő útján – törvényes határidőn belül, 2024. augusztus 27. napján felülbírálati indítványt nyújtott be.

A felülbírálati indítvány lényege az alábbiak szerint összegezhető:

A felülbírálati indítvány sérelmezte, hogy az ügyészség nem Tanú1-et tekintette feljelentőnek, hanem Feljelentőt, holott a nyomozás nagy része Tanú1 állításain alapult. A felülbírálati indítvány szerint az ügyészségnek el kellett volna utasítania Feljelentő feljelentését, mert a feljelentő kizárólag Tanú1 két Facebook posztjára hivatkozott (az egyszerű gyanú nem állt fenn).

Kifogásolta, hogy a nyomozást az a Fővárosi Nyomozó Ügyészség folytatta, amely az alapügyben a Szolgálat előkészítő eljárását felügyelte, másrészt az alapügyben nyomozást folytató Központi Nyomozó Főügyészség másodfokú ügyészi feladatokat látott el a jelen ügyben is. A kizártsággal kapcsolatban felhívja a Be. 27. § (1) bekezdés d) pontját, a Be. 32. § (1) bekezdés b) és d) pontját, a Be. 32. § (3) bekezdés b) pontját, valamint a Legfelsőbb Bíróság BK. 81. számú büntető kollégiumi állásfoglalását azzal, hogy álláspontja szerint fenti ügyészségek az ügyben nem járhattak volna el.

Az ügyben foganatosított tanúkihallgatásokkal kapcsolatban az indítványozó a Legfőbb Ügyészség 2015. május 27. napján 11:06 órakor megjelent sajtóközleményére hivatkozott, amelyben legfőbb ügyész 2015. április 7. Ogy. azonnali kérdésekre adott válasza szerint, „aki potenciális gyanúsított, az nem hallgatható ki előzőleg tanúként, ez mindenfajta emberi jognak ellentmond.” Közlemény: „A Legfőbb Ügyészség rámutatott, hogy – a büntetőeljárásra vonatkozó szabályokból következően – aki potenciális gyanúsított, azt nem lehet tanúként kihallgatni. Potenciális gyanúsítottról akkor beszélhetünk, amennyiben van személyre szabott gyanú, de az még nem megalapozott.”

Hivatkozása szerint a tanúkihallgatással érintett személyek közül a hangfelvétel alapján Miniszter², ... Volt kormány-főtanácsos (tanú) és ... Volt kabinetfőnök esetében, bizonyosan felmerülhet, hogy érintettek voltak a hangfelvételen említett bűncselekményekben. A határozat indokolása arra is hivatkozik, hogy a tanúkat igazmondási kötelezettség terhelte, azonban arról nem tesz említést, hogy ezen kötelezettség nem jelenti azt, hogy egy tanúnak kötelessége lenne saját magát bűncselekmény elkövetésével vádolnia. A tanúkihallgatások, az eljárás első és egyetlen érdemi nyomozati cselekményeként történő foganatosítása, teljesen indokolatlan és szakszerűtlen nyomozati cselekmény volt az indítványozó szerint, tekintettel arra, hogy ezen bizonyítékoktól nyilvánvalóan nem volt várható eredmény. A nyomozás nem nyilvánulhat meg abban, hogy a bűncselekménnyel összefüggésben hozható személyektől megkérdezik, hogy követtek-e el bűncselekményt, ez a nyomozati taktika a Legfőbb Ügyész és a Legfőbb Ügyészség szerint is jogsértőnek tekinthető. Álláspontja szerint a hangfelvétellel érintett cselekmények elkövetésével kapcsolatban „alulról” lett volna szükséges az ügyészségnek vizsgálódnia, az ügyiratokat kezelő (végrehajtó) személyek cselekvőségének vizsgálatával, és csak ezt követően merülhetett volna fel az esetlegesen jogellenesen fellépő kormánytagok cselekvőségének vizsgálata. Az ügyészség nem folytatott semmilyen érdemi vizsgálatot, az ügyiratokat az előkészítő eljárás során, illetve a nyomozás során kezelő hatóságok, ügyészségek körében. Kifejti továbbá, hogy az ügyészség Volt miniszter tanú vallomásaival kapcsolatos megállapításai jelentős csúsztatásokat tartalmaznak. A tanú a vizsgálattal érintett hangfelvételben egyértelműen bűncselekmény elkövetéséről számolt be, ez volt az indoka a nyomozás elrendelésének is. Az ügyészség a tanúvallomásokkal kapcsolatban három állítást fogalmaz meg, mely szerint: a tanúknak nincs tudomásuk, hogy bárki manipulálta volna az ügyiratokat, ők ilyenre nem kértek meg senkit, ők személyesen ilyen magatartást nem tanúsítottak; de amennyiben a tanúk az utolsó két megállapítással ellentétes állításokat fogalmaztak volna meg a kihallgatásuk során, úgy saját magukat vádolták volna bűncselekmény elkövetésével. Vagyis tanúkihallgatások semmivel sem vitték előbbre a vizsgálat tárgyát, azaz a hangfelvétel alapján megfogalmazott három állítás igazolását, illetve cáfolatát.

Sérelmezte az indítványozó azt is, hogy a Tanút által közzétett hangfelvétel után egy magánszemély feljelentésére volt szükség a nyomozás elrendeléséhez, miközben a sajtóban megjelent 12 állítást az ügyészség hivatalból megvizsgált, amellyel kapcsolatban a határozat indokait e tekintetben is megalapozatlannak találta az 1., 2., 5. és 7. pontokban megfogalmazott állításokkal kapcsolatban, mert ezen kijelentések vizsgálata során lett volna lehetősége az ügyészségnek nyomozati cselekmények elvégzésre, azonban erre nem került sor, amely mulasztás érdemi hatással volt a nyomozás megszüntetésére. Kifogásolta továbbá, hogy a határozat indokolása az áttett ügyek sorsáról az ügyészség nem adott tájékoztatást.

A felülbírálati indítvány támadja továbbá, hogy a Fővárosi Nyomozó Ügyészség a nyomozás során jogellenesen kereste meg a Szolgálatot, az Hivatalt, és Legfőbb Ügyészség Kiemelt és Korrupciós Ügyek Főosztályát azzal kapcsolatban, hogy észlelték-e az ügyiratok manipulálását. Álláspontja szerint ez szakmaiatlan és megalapozatlan volt, mert amennyiben ezen hatóságok észlelték volna a megkeresésben leírt cselekményt, úgy eljárási és feljelentési kötelezettségük lett volna, ezen túlmenően pedig ki lehet jelenteni, hogy a Szolgálat alapeljárásban (előkészítő eljárásban) részt vevő munkatársai szóba jöhetnek potenciális gyanúsítottként is. Amennyiben a beavatkozásra előkészítő eljárás során került sor, úgy az előkészítő eljárást folytató Szolgálat valamelyik munkatársának legalább részesi cselekvősége szükséges volt a bűncselekmény elkövetésének érdekében. A Szolgálat megkeresése azzal kapcsolatban lett volna indokolt, hogy a hatóság részéről kik foglalkoztak az alapüggyel,

illetve mely személyeknek volt tudomása az előkészítő eljárás során alkalmazott leplezett eszközök útján beszerzett bizonyítékok tartalmáról.

Az Egyéb ügyben terhelt¹ Miniszter² embere volt állítással összefüggésben az indítványozó sérelmezi, hogy az ügyészség határozata csupán egyetlen mondatot rögzít. Hivatkozása szerint ez a kijelentés akként értelmezhető, hogy Miniszter² az alapügyben leírt bűncselekmények tettese vagy részese lehetett, ezért a határozat ezen megállapítása megalapozatlan, továbbá az 1. pontban megfogalmazott állítást a 2. és 3. pontban leírt állítások vonatkozásában felmerülő nyomozati cselekmények során is kellett volna vizsgálni. A nyomozó ügyészség pedig elmulasztotta elvégezni annak vizsgálatát, hogy a hangfelvételen elhangzó cselekmények az eljárás mely szakaszában és milyen módon kerülhettek kifejtésre. A hangfelvétel tartalma alapján levezeti, hogy Volt miniszter kijelentései arra engednek következtetni, hogy amennyiben az alapügyben jogellenes beavatkozásra került sor, úgy arra minden bizonnyal az előkészítő eljárásban volt lehetőség. Ezen feltevéssel egybecsengenek Volt miniszter kijelentései: „náluk is volt egy példány” (az előkészítő eljárás felügyeletét a Fővárosi Nyomozó Ügyészség látta el, melyre tekintettel rendelkeztek az ügy irataival.) Ezen feltevést erősíti Volt miniszter azon kijelentése, hogy a jogellenes beavatkozásra, a hangfelvétel készítésénél korábban, „anno” került sor, ami jól illeszthető 2021. április hónapjára is, mely hangfelvétel készítéséhez képest két évvel korábbi időpont. Érvelése szerint, ami a legvalószínűbbé teszi a feltételezett beavatkozás idejét az, hogy egy ilyen cselekmény kizárólag abban az esetben vezethet eredményre, ha erre az eljárás kezdeti szakaszában kerül sor, ezt követően már egyre többen ismerni fogják a beszerzett bizonyítékokat, mely vállalhatatlan kockázatot jelentene a cselekmény elkövetői számára. Hivatkozása szerint ezt a verziót kellett volna a nyomozást végző ügyészségnek mindenekelőtt megvizsgálnia, vagyis a Szolgálat munkatársai, valamint a Fővárosi Nyomozó Ügyészség ügyészei körében kellett volna vizsgálandni, annak megállapítása érdekében, hogy kik vettek részt az alapügy ezen szakaszában, kik kezelték az iratokat, leplezett eszközök alkalmazása során beszerzett adatokat, mely személyeknek volt jogosultsága az ügyiratokhoz, illetve a lehallgatási anyagokhoz hozzáférni, és a vizsgálatot Szakszolgálatnál dolgozó személyek vonatkozásában is le kellett volna folytatni arra, hogy mely személyeknek volt hozzáférése a titkos információgyűjtés során keletkezett adatokhoz.

Miniszter² emberei (vagy bárki más) az ügyészégi dokumentumokból kihúzták, kivették a rájuk vonatkozóan terhelőnek minősülő részeket, manipulálták az eljárás ügyiratait [B tényállás] vonatkozásában kifejtette az indítványozó, hogy az ügyészség határozatának indokolása, okfejtése téves, mert az ügyészség kételkedve közelítette meg a hangfelvételen elhangzott állításokat, mely lényeges hatással volt az eljárás megszüntetésére. A határozat indokolása kizárólag arra próbál magyarázatot adni, hogy miért nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése, anélkül, hogy megvizsgálná, hogy a hangfelvételen elhangzottakat alapul véve, milyen módon történhetett meg a cselekmény és ennek vizsgálata kapcsán, milyen konkrét nyomozati cselekmények elvégzése lenne szükséges. Volt miniszter a hangfelvételen egyértelműen olyan cselekményről tesz említést, melyet maga is jogellenesnek tart. Ez amennyiben a hangfelvételtől nem egyértelmű, azzal, hogy tanúvallomásaiban pletykának állítja be az általa elmondottakat és a férje által tanúsított presszióra hivatkozik, egyértelművé teszi, hogy az ügyiratok manipulálását, annak kísérletét, valamint Egyéb ügyben terhelt² figyelmeztetését, saját maga is jogellenesnek találta. Téves megközelítés a hangfelvételtől levonható következtetések cáfolatát bizonyítani ahelyett, hogy az ügyészség az állítások igazolását kísérte volna meg érdemi nyomozati cselekmények útján.

A határozat több részében történik arra való hivatkozás, hogy a hangfelvétel alapján, a manipuláció tárgyát képező ügyiratokban, bizonyítékokban „semmi rossz” nem volt, melyre tekintettel az ügyészség azt a következtetést vonja le, hogy „a rögzített beszélgetés összefüggéseiben nem értelmezhető akként, hogy az alapügyben bárki terhelő adatokat törölt volna, avagy a nyomozati iratokat manipulálták volna”. Ennek kapcsán a határozatban rögzítésre kerül, hogy: „Egyértelműen levonható az a következtetés, hogy a felvételen elhangzottak önmagukban semmilyen bűncselekmény megállapítására nem alkalmasak.” Az indítványozó szerint a „semmi rossz” kifejezés egy szubjektív értékítélet, ez alapján nem lehet megítélni a kijelentés valóságtartalmát, és nem lehet semmilyen következtetést levonni azzal kapcsolatban, hogy a törölt adatok terhelők voltak-e vagy sem. Azt, hogy az esetlegesen manipulált ügyiratokban voltak-e terhelő bizonyítékok kizárólag akkor lehet megvizsgálni, ha a nyomozás során sikerül kideríteni, hogy a manipuláció milyen bizonyítékokat érintett.

Hivatkozik arra is, hogy teljesen életszerűtlen, hogy a Volt minisztert a manipuláció tényéről tájékoztató személy azt állítaná, hogy fontos bizonyítékokat sikerült eltüntetni az iratokból, mely tájékoztatás a manipuláció célját veszélyeztetné és Volt miniszter felelősségét növelné.

Az indítványozó következtetése szerint a hangfelvételen elhangzottak alapján részben sikerült a beavatkozás, azonban bizonyos részek törlésére, az ilyen irányú szándék ellenére nem került sor. Rögzíti, hogy a bűncselekmény kísérlete is büntetendő, azonos módon, mint a cselekmény elkövetése, vagyis a manipuláció sikere nem feltétele a büntetőjogi felelősség megállapításának. Az ügyészség azon megállapítása, mely szerint a hangfelvételen elhangzottak semmilyen bűncselekmény megállapítására nem lehetnek alkalmasak, teljes mértékben téves és ellentmond azon ténynek, hogy az ügyészség a nyomozás elrendelését követően, ezen kijelentéseket vizsgálat alá vonta.

A felülbírálati indítvány sérelmezte a határozat indokolásának a következő részét is: „Feltéve, de meg nem engedve, hogy Miniszter2 emberei olyan informális hatalommal rendelkeznek az ügyészség felett, hogy képesek ügyiratokat kihúzatni, úgy miért nem húzták ki a Miniszter2 munkatársa cégével kapcsolatos ügyiratokat. Ez az okfejtés ellentmond a rendelkezésre álló bizonyítéknak, hogy a hangfelvétel alapján Volt miniszter az alábbiakat adta elő: javasolták az ügyészeknek, hogy mit kéne kihúzni, de azt nem mind tartották be. Tehát Volt miniszter által elmondottak cáfolják az ügyészség fenti okfejtését.” Álláspontja szerint ez megállapítás teljesen életszerűtlen, mivel a hangfelvételen arra történik utalás, hogy a manipulálási kísérlet csak részben volt eredményes. Kifejezetten életszerűtlen, hogy egy, a férjével rossz viszonyban lévő személy a hangfelvételen hallható kijelentéseket tesz a férje előtt, mellyel kompromittálja magát, támadási felületet adva haragosának. Ezzel szemben a hangfelvételen rögzített beszélgetés közvetlensége, nyugodt hangneme és különösen tartalma alapján, arra enged következtetni, hogy Volt miniszter a hangfelvétel idején kifejezetten jó viszonyban volt férjével.

Kifejtette, hogy az ügy befolyásolására, iratok manipulálására, a legnagyobb eséllyel nem a nyomozás, hanem az előkészítő eljárás során kerülhetett sor, melynek vizsgálatát elmulasztotta az ügyészség. A hangfelvételen szereplő tárgyi tévedésekből azt a téves következtetést vonja le, hogy ezen adatok szerint Volt miniszter és Tanú1 nem olyan személytől nyerte az értesüléseit, akik az ügyészségi iratokat ténylegesen ismerték. A tárgyi tévedések inkább arról tanúskodtak, hogy Volt miniszter és Tanú1 nem voltak tisztában a büntető eljárásjog bizonyos részleteivel és tévesen feltételezték, hogy a befolyásolásra az előkészítő eljárás helyett, a nyomozás során került sor.

Érvelésében itt is utalt arra, hogy minden olyan hivatkozás, mely a hangfelvételen elmondottakat jogszerű intézkedésnek kívánja beállítani, nem foghat helyt. Az ügyészség a határozatban is rámutatott arra, hogy az ügyiratokat „kezelte”, mely objektíve lehetőséget teremtett az ügyészségen dolgozó személy(ek) számára, hogy az előkészítő eljárás során keletkezett ügyiratokat manipulálja. A határozat bár részletesen felsorolja és számba veszi, hogy a nyomozás elrendelését követően hány hatóság foglalkozott az ügygel, azonban itt sem esik szó annak lehetőségéről, hogy az előkészítő eljárás során történt jogellenes beavatkozás.

Azzal az állítással összefüggésben, hogy 2021 tavaszán a kormány egyik tagja (vagy tagjai) tájékoztatta Egyéb ügyben terhelt2-t arról, hogy titkos megfigyelés zajlik, és legyen óvatos [C/I. tényállás] az indítványozó szerint amennyiben sor került az ügyiratok, bizonyítékok manipulálására, valamint Egyéb ügyben terhelt2 tájékoztatására, úgy az minden bizonnyal az előkészítő eljárás során történhetett, erre a hangfelvételen elhangzó „anno” kijelentés, valamint azon állításból következett, hogy Egyéb ügyben terhelt2 a figyelmeztetés ellenére nem hagyott fel cselekményével, hanem tovább folytatta azt. Kifogásolja, hogy az Hivatal, Szolgálat és a Szakszolgálat adatkérésre adott válasza szerint a hatóságoknak nincs tudomásuk arról, hogy bárki figyelmeztette volna Egyéb ügyben terhelt2-t, ez felesleges volt, mivel ezen hatóságok tagjainak feljelentési kötelezettsége lett volna, amennyiben ilyen eseményről tudomást szereznek. Sérelmezte, hogy a nyomozásnak az lett volna a célja, hogy az ügyészség által „pletykának” titulált kijelentésekben leírt bűncselekmények egyszerű gyanúját felderítse, annak megítélése kapcsán, hogy ezen pletykáknak van-e bármilyen valóságalapja. Sérelmezte azt is, hogy a határozatában az ügyészség megállapította: „Nem logikus, hogy Egyéb ügyben terhelt2-t tájékoztatták, mert Volt miniszter volt a felettese, őt kellett volna tájékoztatni a büntetőeljárásról.” Ezen megállapítást életszerűtlennek tartotta, mert viszonylag ritkán szokott előfordulni, hogy a bűncselekményt elkövető személy ismerőse, akár büntőrsa, annak érdekében, hogy az elkövető a büntetőjogi felelősség alól jogtalanul mentesüljön, az elkövető felettesét értesíti a beosztott személyét érintő büntetőeljárásról. Az indítványozó itt is hangsúlyozta, hogy az ügyészség által foganatosított tanúkihallgatások mind szükségtelenek voltak. Kiemelte, hogy Tanú2 és Tanú3 egybehangzóan akként nyilatkoztak, hogy a nyomozás során nem utalt semmi arra, hogy Egyéb ügyben terhelt2-t 2021 tavaszán az eljárással összefüggésben figyelmeztették volna, azonban ezen tanúk közül egyik sem foglalkozhatott az alapügy előkészítő eljárásával, mert nem a Szolgálat, illetve a Fővárosi Nyomozó Ügyészség szolgálatot teljesítő ügyészei. A határozat nem említi, hogy a Fővárosi Nyomozó Ügyészség a Be. szabályai szerint az előkészítő eljárás felügyeletét látta el, melyhez az eljárásjogi kódex számos jogosultságot biztosított az ügyészség számára, ezért az ügyészség kizártságának indoklására ismét hivatkozik. A határozat indokolásának azon részét is támadja, amely rögzíti, hogy „Egyéb ügyben terhelt2vel szemben az előkészítő eljárásban leplezett eszköz – rejtett figyelés, lehallgatás – nem volt elrendelve, alkalmazva, mely önmagában cáfolja azt az állítást, hogy Egyéb ügyben terhelt2-t „titkosan megfigyelték”, amiről értesítették az érintettet. A határozat arra is hivatkozott, hogy Egyéb ügyben terhelt2 vonatkozásában csak 2021. szeptember hónapjában került sor leplezett eszközök alkalmazásának elrendelésére, korábban nem volt bűncselekménnyel összefüggésbe hozható, tehát nem merülhetett fel, hogy 2021. tavaszán bárki figyelmeztette volna a folyamatban lévő büntetőeljárásról. Az ügyészség következtetése álláspontja szerint téves, mert a határozat is említi, hogy Egyéb ügyben terhelt2 már az előkészítő eljárás megkezdésének idején rendszeresen folytatott beszélgetést Egyéb ügyben terhelt1-el, melyre úgy hivatkozik, hogy ezen beszélgetések során nem merült fel Egyéb ügyben terhelt2 vonatkozásában bűncselekmény gyanúja. Azonban a lényeg az, hogy Egyéb ügyben terhelt2, Egyéb ügyben terhelt1 folytatott beszélgetéseire tekintettel, már az első pillanattól kezdődően a hatóság látókörébe került. Érthetetlennek tartotta, hogy a nyomozó

ügyészségben annak elvi lehetősége fel sem merült, hogy azon személyek, akik figyelmeztették Egyéb ügyben terhelt2-t az eljárásról, pontosan tisztában voltak Egyéb ügyben terhelt1 folytatott bűnös kapcsolatával és erről nem az eljárás adataiból értesültek, tehát nem volt szükség arra, hogy ennek ténye az előkészítő eljárás irataiból váljon nyilvánvalóvá. Kizárólag ebben az esetben lehetett értelme figyelmeztetni Egyéb ügyben terhelt2-t, addig az időpontig, amíg az eljárás adatai alapján nem állapítható meg vele szemben bűncselekmény gyanúja, ezt követően nem lett volna értelme a figyelmeztetésnek. Az ügyészség határozatában kizárólag egy bekezdésében írt mondatban értekezik arról, hogy az előkészítő eljárás során is felmerülhetett a beavatkozás, azonban ennek lehetőségét téves logikával, megalapozatlanul vetette el. Ezzel szemben a fent előadottak alapján, amennyiben megtörtént a Volt miniszter által említett bűncselekmény, úgy nagyon is valószínű, hogy a Szolgálat munkatársa, és/vagy a Fővárosi Nyomozó Ügyészség ügyésze, esetleg a Szakszolgálat munkatársa figyelmeztette Egyéb ügyben terhelt2-t, akár pontosan azért, mert az eljárás adataitól függetlenül tisztában volt Egyéb ügyben terhelt1 folytatott, ekkor már évek óta fennálló, bűnös kapcsolatával. Így az is felmerülhet, hogy ezen hatóságok tagja (tagjai) jelezték a kormány egyik tagjának azt, hogy Egyéb ügyben terhelt2 a nyomozó hatóság látókörébe került, és a kormány ezen tagja figyelmeztette Egyéb ügyben terhelt2-t az eljárásról.

Egyéb ügyben terhelt1 elfogása előtt figyelmeztették Egyéb ügyben terhelt2-t [C/II. tényállás] állítással kapcsolatban az indítvány lényegében csupán annyit rögzített, hogy az általa előadott nyomozati cselekmények elvégzése itt is relevanciával bírt volna.

III.

A Központi Nyomozó Főügyészség NF.294/2024/19. szám alatt a keletkezett ügyiratokat a minősített mellékleteivel és észrevételeivel együtt 2024. szeptember 11. napján megküldte a bíróság részére azzal, hogy a Fővárosi Nyomozó Ügyészség eljárást megszüntető határozata megalapozott, az eljárást megszüntető határozat nem tartalmaz olyan, a Be. 817/F. § (4) bekezdésében írt jogsértést, amely lényeges hatással bír az eljárás megszüntetésére, ezért a Központi Nyomozó Főügyészség a felülbírálati indítványnak hivatalból nem adott helyt.

A Központi Nyomozó Főügyészség észrevétele szerint Tanú1 által benyújtott felülbírálati indítvány döntő részben az eljárást megszüntető határozattal összefüggésben nem a Be. 817/F. § (4) bekezdésében meghatározott hatályon kívül helyezési okokra hivatkozott, hanem olyan eljárási hibákat vélelmezett, amelyek nem képezhetik felülbírálati eljárás tárgyát, így a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését sem eredményezhetik.

A Központi Nyomozó Főügyészség a feljelentő személyével kapcsolatban hivatkozott a Be. 376. § (1) bekezdésére, a Be. 377. § (1) bekezdésére, a 100/2018. (VI. 8) Korm. rendelet 124. § (1) bekezdésére, amelyek alapján egyértelműen megállapítható, hogy feljelentésnek csak a hatóságok előtt (és nem a sajtóban) tett nyilatkozat tekinthető, amennyiben pedig több olyan nyilatkozat van, amely egyébként feljelentésnek minősülne, a következetes joggyakorlat szerint az első olyat kell feljelentésnek tekinteni, amely a büntetőeljárás megindításának az alapját képezte, és törvényesen nem lehetett Tanú1-et feljelentőnek tekinteni, az állításait ugyanis nem a hatóságok előtt tette. Később a nyomozó ügyészség Tanú1-et tanúként hallgatta ki, a tanúvallomásában előadottakat azonban szintén nem kellett feljelentésnek tekinteni, mert ekkor már a nyomozás e tárgyban folyamatban volt. Utalt arra is, hogy a feljelentő a Be. 58. § (2) bekezdésének a) pontja, míg a tanú a Be. 58. § (2) bekezdésének b) pontja alapján egyéb érdekeltnek minősül. A sértettnek nem minősülő egyéb érdekelt jogai pedig lényegében azonosak a nyomozás során, különösen az iratmegismerés vonatkozásában.

A felülbírálati indítvány benyújtásának lehetősége Tanúl előtt is megnyílt, ahogy ezt maga a benyújtott felülbírálati indítvány is bizonyítja.

Az ügyészség kizártságával kapcsolatban kifejtette, hogy a felülbírálati indítványban sérelmezett kizárási okot az eljárásjogi törvény nem tartalmazza, a „potenciális feljelentett” eljárési pozíciót a Be. nem ismeri, így erre kizárási kérelem sem alapítható. Kiemelte, hogy a Be. 28. § (2) bekezdése alapján kizárási okot a terhelt, védő, sértett, továbbá a vagyoni érdekelt jelenthet be, a felülbírálati indítvány benyújtója nem (a feljelentő és a tanú sem), elfogultságra alapozott kizárási ok pedig kizárólag az eljáró ügyésszel szemben jelenthető be, ügyészi szervezettel szemben nem. Megjegyezte, hogy jogdogmatikai szempontból az ügyészség nem felügyelte a Szolgálat által a Be. 339. § (2) bekezdése alapján önállóan végzett előkészítő eljárást, hanem az előkészítő eljárással kapcsolatos, a Be. IX. Részében írt ügyészi feladatokat látta el csakúgy, mint a Budai Központi Kerületi Bíróság Nyomozási Bírói Csoportja a bírói feladatokat. Ezen az alapon a Budai Központi Kerületi Bíróság Nyomozási Bírói Csoportja sem bírálhatta volna el a felülbírálati indítványt, hiszen az ott sérelmezett kritériumok vele kapcsolatban is fennállnak. A felülbírálati indítvány a kizárási okot a perújítás analógiájára alapozta, ilyen jellegű analógia alkalmazása azonban kifejezetten törvénysértő volna. A feljelentett cselekmény a Be. 30. § kizárólagos ügyészi nyomozás hatáskörébe tartozott, a nyomozást a Fővárosi Nyomozó Ügyészség törvényesen folytatta le. Az ügyben eljáró ügyészekkel, így többek között vezető ügyésszel szemben semmilyen kizárási ok nem állt fent. A felülbírálati indítvány tévesen tartalmazta azt is, hogy az ügyész – amikor nyomoz – a nyomozó hatóság tagjának minősül. A nyomozó hatóság fogalmát a Be. 31. § sorolja fel, amelybe nem tartozik bele az ügyészség. Az, hogy nyomozás során a másodfokú ügyészi feladatokat a Központi Nyomozó Főügyészség látta el, amely az ún. Egyéb ügyben terhelteket érintő ügyben a nyomozást végezte, szintén megalapozatlan a főügyészség érvelése szerint. A másodfokú ügyészségi tevékenységet a Központi Nyomozó Főügyészség Nyomozás Felügyeleti Osztálya látta el, míg az ún. Egyéb ügyben terhelteket érintő ügyben a nyomozást a Központi Nyomozó Főügyészség Nyomozó Osztálya végezte, és a két osztály nincsen alá- és fölérendeltségi viszonyban egymással.

A „potenciális elkövetők” tanúkenti kihallgatásával összefüggésben kifejtette, hogy a felülbírálati indítvány által sérelmezett eljárési cselekmény nem sérti a Be. szabályait, nem tette az eljárást megszüntető határozatot megalapozatlanná. A következetes ügyészi gyakorlat szerint nem hallgatható ki tanúként, akit bűncselekmény legalább egyszerű gyanúja terhel. Ez következik a Be. preambulumban írt tisztességes eljárás követelménye és az Alapvető rendelkezésekben írt önvádra kötelezés tilalmának együttes értelmezéséből. Volt miniszter tanúvallomását követően elhárult azon személyek tanúkihallgatásának akadályai, akiket az indítványozó megjelölt, hiszen esetükben bűncselekmény elkövetésének már az egyszerű gyanúja sem állt fenn, viszont vallomásuk a tényállás felderítéséhez szükséges volt. Egyszerű gyanút nem támaszthat alá nyomozati cselekménnyel nem ellenőrizhető, konkrét tény nélkülöző pletyka. Ráadásul a csatolt felvételek is inkább Volt miniszter tanúvallomását támasztották alá, hiszen a felvételen számtalan tárgyi tévedés hangzik el, amely állításokat maguk a nyomozati ügyiratok cáfolnak. Amennyiben a felvételeken túl Volt miniszter más, konkrét adatokat is közölt volna férjével, akkor ezt Tanúl tanúként nyilvánvalóan elmondta volna.

Kitért arra is, hogy jóllehet az ügyészségnek az a következetes álláspontja, hogy pusztán a sajtóban megjelent véleményeket főszabályként nem tekinti bizonyítéknak, amennyiben egy tanú a vallomásában sajtócikkekre hivatkozik, semmilyen akadályja nincs annak, hogy mindezt az ügyészség a nyomozás során ellenőrizze.

A „Egyéb ügyben terhelt1 Miniszter2 embere” állítással kapcsolatban a Központi Nyomozó Főügyészség kifejtette, hogy Tanú1 fenti állítása az ő saját feltételezése a két megnevezett személy kapcsolatáról, amiből önmagában semmilyen bűncselekmény elkövetésére nem lehet következtetést levonni. Tanú1 tanúvallomásában nem tudott semmilyen konkrét adatot megjelölni a korrupcióval kapcsolatban. A tanú a hangfelvétel elé tárása során elmondta, hogy „én mondtam azt, hogy Miniszter2 Egyéb ügyben terhelt1 embere, ezzel kapcsolatban hallható, hogy Volt miniszter nem tiltakozott, nem cáfolt”. Korábban, első vallomásában úgy nyilatkozott, hogy bizonyítékai vannak Miniszter2 szerepére, a második vallomásakor átadott hanganyag szerint pedig az a bizonyítéka, hogy amikor ő azt mondta, hogy Egyéb ügyben terhelt1 Miniszter2 embere, akkor erre Volt miniszter nem tiltakozott. A „nem tiltakozás” -ból a tanú által levont következtetés nem bizonyított semmiféle korrupciós kapcsolatot a két általa megnevezett személy között. A beszerzett bizonyítékok alapján pedig nem keletkezett olyan állítás, amely szerint Miniszter2 társtettese vagy bűnsegéde lett volna a Egyéb ügyben terhelt1 által elkövetett bűncselekményeknek, illetve bármilyen korrupciós cselekményt elkövetett volna. Ilyen adat sem az ún. Egyéb ügyben terhelteket érintő ügy nyomozása során, sem a bírósági tárgyaláson, sem a felülbírálati indítvánnyal támadott nyomozás során nem merült fel. Nem vonható le vesztegetésre vonatkozó következtetés abból sem, hogy Volt miniszter „Miniszter2ékat” emleget a hangfelvételen.

A nyomozási iratokból adatok jogellenes kihúzásával összefüggésben a felülbírálati indítványra tett észrevételében a nyomozó főügyészség rögzítette, hogy Tanú1 tanúként nem állított olyat, hogy valamelyik hatóság valamely eljáró tagja a hangfelvételen is „semmi rosszként” emlegetett adatokat azért „húzatta ki”, hogy valamely személy vonatkozásában a büntetőeljárás sikerét megghiúsítsa. Ezzel szemben Tanú1 felülbírálati indítványában a vélelmezett cselekményt már egyértelműen igazságszolgáltatás elleni bűncselekményként – hivatalos személy által elkövetett bűnpártolásként – határozta meg, ezáltal a felülbírálati indítvány törvényben kizárt bűncselekményt támad. Amennyiben valaki azért „húzatna” ki adatokat az ügyiratból, hogy a büntetőeljárás sikerét megghiúsítsa, az bűnpártolást és közokirat-hamisítást követne el. Hangsúlyozta, hogy bűncselekmény gyanúját nem keltő adatok Be. szerinti „törlése”, vagy fel nem használása a vád bizonyításához a Be. rendelkezésein alapul, és nem valósít meg bűncselekményt. Míg jogellenes adattörlés hivatali visszaélésnek legfeljebb akkor minősülne, ha az adattörlés azáltal nyújt valaki számára jogtalan előnyt, hogy adatai a bizonyítási eljárásban ezáltal nem jelennek meg, anélkül, hogy az elkövető felelősségre vonását mindez akár eshetőleges szándékkal veszélyeztetné. A felülbírálatot benyújtó Tanú1 azonban egyértelműen nem ezt állította, hanem bűnpártolásra hivatkozott, az általa előadott tények ugyanakkor valóságuk esetén valóban hivatalos személy által elkövetett bűnpártolásnak minősülnek, ami speciális a hivatali bűncselekményhez képest, és nem terjednek ki rá a Be. CV/A. Fejezet szabályai.

Kifejtette továbbá a főügyészség, hogy az ügyészség bizonyítékértékelő tevékenységét vitatja Tanú1, amikor arra hivatkozik, hogy „a semmi rossz” kifejezést a szavak nyelvtani és logikai értelmüktől megfosztva – eltérően az ügyészségi értékeléstől – büntetőjogilag „rosszként” kell értelmezni, amiből az következik, hogy mások magukra nézve terhelő adatokat húzattak ki a nyomozási ügyiratokból, ezért sikerült a manipuláció.

A főügyészség szerint a beszélgetésben megjelölt Volt kormány-főtanácsos (tanú) és Miniszter2 munkatársa Volt miniszter beosztottjai és nem Miniszter2 beosztottjai voltak a hangfelvétel idején. Tanúvallomásuk egybecsengett Volt miniszter tanúvallomásával. A felülbírálati indítvány érvelését alapul véve az lenne életszerű, hogy ők vagy Miniszter2 csak utaltak Volt miniszter miniszternek az iratok manipulációjára, de mivel nem akarták

lebuktatni magukat, illetve a manipuláció célját veszélyeztetni, ezért azt már nem közölték vele, hogy fontos bizonyítékokat sikerült eltüntetniük. A józan ész szabályaival ellentétben, hogy ha valaki ilyen illegális cselekményt követ el, akár csak utalás szintjén említést tenne erről az igazságügyi miniszternek, akinek hivatalos személyként a Be. szabálya szerint feljelentési kötelezettsége van olyan esetben, ha működése során hitelt érdemlő tudomást szerez ilyen cselekményről. (Ilyen feljelentést Volt miniszter nem tett.) Ezen felül, ha Volt miniszter miniszterként ténylegesen hitelt érdemlő információt szerzett volna arról, hogy minisztériumi beosztottjai úgy mentesültek általuk elkövetett bűncselekmény következménye alól, hogy a terhelő bizonyítékokat kihúzták az ügyiratból, miniszterként nemcsak feljelentési kötelezettsége lett volna, hanem központi államigazgatási szerv vezetőjeként a minisztérium integritásának biztosítása érdekében egyéb (fegyelmi, átszervezési, ellenőrzési) intézkedés megtételére is köteles lett volna. Ezzel a minisztérium tevékenységében részt vevő jogász férjének, Tanúnak is tisztában kellett volna lennie. Tanúként egyikük sem számolt be ilyenről, ami éppen Volt miniszter tanúvallomásának hitelességét támasztotta alá.

A nyomozó főügyészség álláspontja szerint az indítványozó bizonyítékértékelése abban a tekintetben is okszerűtlen, hogy Volt miniszter olyan adatok kihúzásáról értesült, amit egyértelműen jogszerűtlennek tartott. Volt miniszter elmondta, hogy a sajtót figyelve, felháborította, hogy az ügyészségről kikerülnek ügyiratok (egyértelműen nem az ügyészség adta ki az iratokat a sajtónak), és kollégáival aggódtak azon, hogy kiről, mi jelenhet még meg. Megjegyzi, hogy a hangfelvételen Volt miniszter „a Volt kabinetfőnök menjen át az ügyészségre, és kérdezze meg, hogy milyen...” típusú mondata sem valamilyen illegális iratmegsemmisítésre utal. Egy esetleges bűnös tevékenység esetén Volt kabinetfőnöknek a logika szabályai szerint valamilyen konkrét ügyészt (vezetőt vagy előadót) kellett volna megkeresnie, nem pedig csak úgy átmenni az ügyészségre, és érdeklődni az ügy állásáról. A hangfelvétel megmaradt és nyilvánosságra hozott része csak annyit bizonyít, hogy egy magánbeszélgetésben két ember között feltételezéseken alapuló állítások, ténylegesen általuk sem ismert körülményekből levont téves következtetések hangzanak el, és ezek utóbb, a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján valótlannak, tévesnek bizonyultak.

A felülbírálati indítványban Tanúnak tényként kezelte azt, hogy Miniszter2 az ügyészségtől megszerezte, és áttekintette a nyomozási ügyiratok egy példányát. A felülbírálati indítvány ezen része a főügyészség észrevételében foglaltak szerint tipikus példája az iratellenes és okszerűtlen bizonyítékértékelésnek. Ez már csak azért is megállapítható, mert Tanúnak tanúként maga fogalmazott akként, hogy „az, hogy náluk is van egy példány, azt csak gondolom, hogy Miniszter2-re vonatkozik”.

A főügyészség kifejtette továbbá, hogy Volt miniszter soha nem állította, hogy tudomása van arról, hogy Miniszter2 megszerezte az ügyészségről az iratokat, az iratok meglétét a hanganyagban is csak valószínűsítette, de még valószínűségi szinten sem állította, hogy az ügyészség adta oda. A beszélgetés idején (2023. január) az alapügyben a gyanúsítottak, illetőleg védőik legálisan másolatot kaptak a nyomozás ügyiratairól, ekkor már több médium is megszerezte az iratokat (nem az ügyészségtől), abból szemléltek is. Volt miniszter tanúvallomásában előadta, hogy ők is abból tájékozódtak. Teljesen iratellenes a felülbírálati indítvány azon állítása, amely szerint Volt miniszter azt állította, hogy Miniszter2-ék az előkészítő eljárás során szerezték meg (az egyébként akkor még minősített) iratokat. Az „anno” kifejezés használata nem azonosítja az előkészítő eljárás idejét. Feltéve, de meg nem engedve, hogy Miniszter2 vagy az „embere” megszerezte az ügyészségtől vagy más szervtől az ügyiratokat, értelmetlen az a tanács, hogy „Volt kabinetfőnök menjen át az ügyészségre, és kérdezze meg, hogy milyen...”. Ebben az esetben ugyanis mi akadályozta volna annak, hogy

a megszerzett iratokat Miniszter2 vagy aki megszerezte, átadja Volt miniszternek vagy Volt kabinetfőnöknek. Megjegyzi továbbá, hogy az előkészítő eljárás során a Fővárosi Nyomozó Ügyészség főként beszámolókat kapott a Szolgálatól, iratokat legfeljebb akkor, amikor a Budai Központi Kerületi Bíróság nyomozási bírójánál leplezett eszközök alkalmazását kezdeményezte. Ekkor azonban az iratokat a bíróságnak is megküldte. Az előkészítő eljárás során csak olyan iratok kerülhettek az ügyészség és a bíróság birtokába, amelyek a bíróság által engedélyezett lehallgatás keretein belül merültek föl.

A felülbírálati indítvány szerint a Fővárosi Nyomozó Ügyészség Volt miniszter tanúvallomásának azt a részét tévesen fogadta el, hogy a titokban készített hangfelvétel idején rossz viszonyban volt az egykori férjével. A főügyészség észrevétele szerint a határozat sérelmezett része azonban nem tényből tényre való következtetésen, hanem elsősorban Volt miniszter tanúvallomásán és annak értékelésén alapul. Az eljárás során nem volt ok kétségbe vonni Volt miniszter szavahihetőségét. Az a körülmény, hogy Tanú1 ezt vitatja, még nem teszi valóssá az általa állítottakat, és valótlanná a Volt miniszter által elmondottakat. A felülbírálati indítvány benyújtója lényegében hamis tanúzással vádolja Volt minisztert, ráadásul úgy, hogy a válasuk körülménye a közvélemény előtt is széles körben ismert volt. Tanú1 tanúvallomása szerint Volt miniszter nem követett el semmi törvényteleniséget, bűncselekményt, ezzel ellentétesen a felülbírálati indítványban tett nyilatkozata szerint a volt felesége a felvételen kompromittálta magát előtte.

A felülbírálati indítvány sérelmezte a határozat indokolásának a következő részét: „Feltéve, de meg nem engedve, hogy Miniszter2 emberei olyan informális hatalommal rendelkeznek az ügyészség felett, hogy képesek ügyiratokat kihúzatni, úgy miért nem húzták ki Miniszter2 munkatársa cégével kapcsolatos ügyiratokat. Ez az okfejtés ellentmond a rendelkezésre álló bizonyítéknak, hogy a hangfelvétel alapján Volt miniszter az alábbiakat adta elő: javasolták az ügyészeknek, hogy mit kéne kihúzni, de azt nem mind tartották be. Tehát Volt miniszter által elmondottak cáfolják az ügyészség fenti okfejtését”. A főügyészség leszögezte, hogy itt a felülbírálati indítvány ugyancsak az ügyészség bizonyítékértékelő tevékenységét támadja, sérelmezett rész nem tényből tényre való következtetés, hanem bizonyítékértékelés. A Fővárosi Nyomozó Ügyészség iratokat szemlézett, tanúkat hallgatott ki, a felvétel szövegét összevetette más bizonyítékokkal, amelyek nem Tanú1 állítását támasztották alá. A bizonyíték értékeléskor vont le a határozat indokolása egy érvként a sok közül, hogy ha Miniszter2 vagy embere ilyen erős jogtalan befolyással bírna az igazságszolgáltatásra, akkor befolyásán keresztül inkább húzatta volna ki saját munkatársát, országgyűlési képviselőt, mint egy minisztériumi beosztott dolgozót, Volt kormány-főtanácsos (tanút) (és őt is csak részben). Ezt az érvelést nem tette hiteltelenné a hangfelvétel, hiszen Miniszter2-t politikailag érzékenyebben érintette például a saját munkatársával kapcsolatos büntetőeljárás sajtómegjelenése, mint Volt kormány-főtanácsos (tanú) személye, és ezt Miniszter2 tanúvallomásában is elmondta.

A Központi Nyomozó Főügyészség kifejtette továbbá, hogy a Be. 261. §-ában írt megkeresés útján történő adatkérés a Be-ben írt eljárási lehetőség. Tanú1 felülbírálati indítványa szerint az általa titokban készített, megvágott hanganyag az ügyben eljár valamennyi személyt potenciálisan gyanúsítottá teszi. Tanú1 ugyan e körben nem említi az eljáró bíróságokat, de a felülbírálati indítvány érvelése alapján ugyanez a bíróságokra is igaz. A hanganyag bizonytalan, tényekkel cáfolható állításai alapján egy olyan szintű összeesküvést feltételez, amely azt vetíti előre, hogy minden tanú, a megkeresett hatóságok minden vezetője és tagja részese az összeesküvésnek, ezért nem várható senkitől, hogy az igazságnak megfelelően nyilatkozzon. A bűncselekmény gyanúja legalább minimális tényalapot feltételező személyre

szabott gyanút jelent, nem pedig potenciális lehetőséget, és nem feleltethető meg azzal, hogy még elméleti szinten sem zárható ki, hogy valaki bűncselekményt követett el, így nem felel meg a szakma szabályainak az a vélekedés, amelynek értelmében mindenki gyanúsított, aki az ügyvel hivatalos személyként érintkezhetett. Az Hivatal megkeresésének nehezményezése nehezen értelmezhető, ugyanis az Hivatal sem az alapügyi előkészítő eljárásban, sem az alapügyi nyomozásban nem vett részt, viszont törvényes feladatkörébe tartozik az állami szerveket ért külső behatás elhárítása, a megkeresés is az esetleges erre vonatkozó információk meglétét vagy hiányát célozta. Megjegyzi, a Budai Központi Kerületi Bíróságot a Fővárosi Nyomozó Ügyészség nem kereste meg a nyomozás során, ez azonban a határozat felderítettségét nem befolyásolta, hiszen a Budai Központi Kerületi Bíróság Nyomozási Bírói Csoportjának töretlen gyakorlata, hogy hiányos iratok esetén nem dönt, hanem az indítványt elutasítja, avagy az ügyészséget hiánypótlásra hívja fel. A Fővárosi Törvényszék másodfokon hasonló módon járt volna el. Ilyen eset az alapügyben nem történt.

A főügyészség észrevételében kifejtettek szerint nem felel meg a valóságnak, hogy a Fővárosi Nyomozó Ügyészség az előkészítő eljárásban esetlegesen elkövetett „iratkihúzás” lehetőségét nem vizsgálta, ezt önmagában az eljárást megszüntető határozat indokolása maga cáfolja. A lehetetlenséggel határos olyan megfoghatatlan állítás nyomozati vizsgálata, amely szerint valaki, valamikor, valamilyen adatot jogellenesen „kihúzott”, és amely alapján körülbelül sem lehet meghatározni, hogy ki, mikor, milyen adatokat „húzott ki”, ráadásul azzal, hogy nem mindegyik javasolt adatot „húztak ki” az ügyészségen.

Egyéb ügyben terhelt2 esetleges jogellenes figyelmeztetése kapcsán a Központi Nyomozó Főügyészség leszögezi, hogy a nyomozás során még nem volt egyértelmű, hogy Tanúl vallomásában hivatali bűnpártolást, avagy hivatali visszaélést állít. A felülbírálati indítvány azonban egyértelműen bűnpártolást sérelmez, amely bűncselekmény felülbírálati indítvánnyal nem támadható a Be. szabályai szerint, mert nem tartozik a CV/A. Fejezet hatálya alá.

A felülbírálati indítvány sérelmezte az eljárást megszüntető határozat indokolásából kiragadott részt, amely szerint „nem logikus, hogy Egyéb ügyben terhelt2-t tájékoztatták, mert Volt miniszter volt a felettese, őt kellett volna tájékoztatni a büntetőeljárásról. Ezen megállapítás teljesen életszerűtlen, tekintettel arra, hogy viszonylag ritkán szokott előfordulni, hogy a bűncselekményt elkövető személy ismerőse, akár büntársa, annak érdekében, hogy a büntetőjogi felelősség alól jogtalanul mentesüljön, az elkövető felettesét értesíti a beosztott személyét érintő büntetőeljárásáról”. Erre a főügyészség észrevételében rögzítette, hogy a felülbírálati indítványt benyújtó személy az indokolás ezen részét teljesen félreértelmezte. Nem csak egy miniszter és miniszterhelyettes közötti beosztotti viszonyról volt szó, Egyéb ügyben terhelt2 volt a titkosszolgálatokat felügyelő miniszterhelyettes, így önmagában az az ismeret, hogy a korrupciós tevékenységet végző Egyéb ügyben terhelt1-el tart szoros baráti kapcsolatot, ráadásul a Kar tevékenysége felett az Minisztérium felügyeleti jogokat gyakorol, nemzetgazdasági és a minisztériumot is érintő integritási problémákat vethet fel. Ilyen információk birtokában a logikus lépés lett volna magát a minisztert mint igazgatási vezetőt értesíteni akár titoktartási nyilatkozat aláíratása mellett. Ez nem veszélyeztette volna az előkészítő eljárás (vagy nyomozás) sikerét, törvényes lett volna, és lehetőséget biztosított volna az igazságügyi miniszternek, hogy szorosabban ellenőrizze például helyettesének egyes tevékenységét. Lehetőséget biztosított volna akár titkos együttműködésre is a Be. szabályai szerint. Az idézett ügyészségi indokolás pontosan erre irányult, az nem tekinthető sem okszerűtlennek, sem életszerűtlennek.

A felülbírálati indítvány sérelmezte, hogy szerinte ellentmondásos az ügyészség határozata, mert az ügyészség maga rögzítette, hogy Egyéb ügyben terhelt2 neve az eljárásban már először 2021. április 12. napján megjelent, amely cáfolja az ügyészség azon megállapítását, miszerint Egyéb ügyben terhelt2 nem volt már az eljárás kezdetétől a hatóság látókörében. A főügyészség álláspontja szerint Tanú1 tanúként még azt állította, hogy legfőbb ügyész értesítette Egyéb ügyben terhelt2-t az eljárásról, és a felülbírálati indítvány indokolása ezt a részt cáfolta. Az előkészítő eljárásban a Szolgálat az eljárásról beszámolókat küld, és nem küldi meg rendszeresen az iratokat, csak akkor, ha az a bíróságnál indítványozott leplezett eszköz alátámasztására kell, vagy azt az ügyészség bekéri. A Fővárosi Nyomozó Ügyészség nem azt állította a határozatában, hogy Egyéb ügyben terhelt2 neve 2021 tavaszán nem jelent meg a Szolgálat eljárásában, hanem azt, hogy 2021 tavaszán Egyéb ügyben terhelt2 neve nem jelent meg az ügyészségnek megküldött iratokban, így kizárható, hogy legfőbb ügyész olyan körülményről tájékoztassa Egyéb ügyben terhelt2-t, amelyről 2021 tavaszán az ügyészség sem tudott.

A Fővárosi Nyomozó Ügyészség határozatának indokolása nem azt tartalmazta, hogy Egyéb ügyben terhelt2-vel szemben nem merült fel bűncselekmény gyanúja az előkészítő eljárás során, hanem azt, hogy amikor a Fővárosi Nyomozó Ügyészség az iratokat teljes terjedelmében bekérte, az iratok összeségének elemzését követően maga a Fővárosi Nyomozó Ügyészség vezetője kezdeményezett eljárást Egyéb ügyben terhelt2-vel szemben, amely bűncselekmény gyanújának hiányában lehetetlen lett volna.

A Fővárosi Nyomozó Ügyészség határozatában azt is kifejtette a Szolgálat eljárása vonatkozásában, hogy Egyéb ügyben terhelt2 cselekvősége a kezdeti lehallgatási anyagok tükrében sem feltétlenül jelentett bűncselekmény egyszerű gyanúját megalapozó bizonyítékokat. A teljes alapügyi nyomozati iratok tükrében természetesen pontosabban megítélhető lett volna a szolgálat számára is a beszélgetések jelentése, azonban az előkészítő eljárás során nem álltak rendelkezésre egyéb bizonyítékok. A Szolgálat 2021 nyarán a beszámolójában tájékoztatta az ügyészséget Egyéb ügyben terhelt2-t érintően is, a beszélgetéseket megküldte az ügyészségnek. Bűnpártoló szándék esetén egyszerűbb lett volna az előkészítő eljárást megszüntetni, amit az ügyészség hozzájárulása nélkül is megtehetett volna. Ez önmagában nem zárja ki Egyéb ügyben terhelt2 esetleges figyelmeztetését, ezért a Fővárosi Nyomozó Ügyészség a nyomozást bizonyítottság hiányában szüntette meg.

Egyéb ügyben terhelt2 esetleges figyelmeztetésére vonatkozóan maga Egyéb ügyben terhelt2 tudna vallomást tenni vagy az az ismeretlen személy, aki esetleg figyelmeztette. A Fővárosi Nyomozó Ügyészség megfelelően indokolta, miért nem lehetett Egyéb ügyben terhelt2-t tanúként kihallgatni (védőjének nyilatkozatára is figyelemmel). Ez nem csak a magyar büntetőeljárás elveit, az Európai Unió gyakorlatát is sértené. Olyan személyt pedig, aki esetleg figyelmeztette, senki nem tudott megjelölni, így vele szemben semmilyen eljárási cselekményt – például leplezett eszközt – alkalmazni nem lehetett. Ez igaz arra az esetre is, ha kívülálló hivatalos személy az előkészítő eljárásán kívül szerzett volna tudomást a korrupció gyanújáról.

Azzal az állítással kapcsolatban, hogy Egyéb ügyben terhelt1 elfogása előtt figyelmeztették Egyéb ügyben terhelt2-t a Központi Nyomozó Főügyészség kitért arra, hogy egyrészt maga Tanú1 is csak újsághír alapján hivatkozott erre, azt is csak a folytatólagos kihallgatásán, de semmilyen konkrétumról beszámolni nem tudott. Maga az újságcikk is egy időponti tévedésen alapult, ennek ellenére a Fővárosi Nyomozó Ügyészség részletes nyomozást folytatott, a határozatát megfelelően indokolta. Olyan nyomozati cselekményt, amelytől

eredmény lenne várható, meghatározni nem lehetett, így az eljárást bizonyítottság hiányában szüntette meg. Azzal összefüggésben, hogy a büntetőeljárás adataitól függetlenül olyan személy figyelmeztette Egyéb ügyben terhelt2-t, akinek tudomása volt az évek óta fennálló korrupciós kapcsolatról, konkrét adat, információ, állítás nem merült föl a nyomozás során, a felülbírálati indítvány is csak feltételezésként hivatkozott rá, ennek alapján sem lehetett és nem lehet olyan konkrét eljárási cselekményt meghatározni, amelytől eredmény várható.

A felülbírálati indítványnak a sajtóban megjelent egyéb állítások vizsgálatára vonatkozó részére kifejti, hogy az eljárást megszüntető határozat részletes indokolást adott azzal kapcsolatban, miért kellett ezeket is vizsgálni, a felülbírálati indítványból viszont nehéz megállapítani, pontosan milyen, a Be. 817/F. §-ban írt megalapozatlansági okot feltételez az indítványozó. Az eljárást megszüntető határozat indokolása éppen azt elemezte, hogy a sajtóban megjelent, és esetlegesen „kihúzott” vagy a vádban nem szereplő bizonyítéknak feltételezett adatok azért nem szerepelnek a vádiratban, mert a Központi Nyomozó Főügyészség egyes ügyeket áttett a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Budapesti Rendőr-főkapitányságra, amit nem lehet jogellenes ügyiratkihúzásként, azaz bűnpártolásként vagy hivatali visszaélésként értelmezni. A Központi Nyomozó Főügyészség nem gyakorol törvényességi felügyeletet a Budapesti Rendőr-főkapitányság nyomozásai felett (ez a Fővárosi Főügyészség feladata), az eljárás további sorsáról nem kellett beszámolnia jelen ügyben. A további sajtóállításokra is azért terjedt ki a nyomozás, mert Volt miniszter tanúként azt állította konkrét cikk megjelölése nélkül, hogy a médiából tájékozódott, a hangfelvételen szereplő kijelentései ezeken alapultak.

IV.

A felülbírálati indítványt a bíróság nem találta alaposnak.

A Be. CV/A. fejezetében szabályozott külön eljárás a tétélesen felsorolt bűncselekmények vonatkozásában meghatározott okokból az eljárás megszüntetése vagy a feljelentés elutasítása esetén teszi lehetővé a bíróság irányába felülbírálati indítvány benyújtását.

A Be. 817/A. § (1) bekezdése szabályozza az e törvény alkalmazásában közhatalom gyakorlásával vagy közvagyon kezelésével kapcsolatos kiemelt bűncselekmények körét, amelyek körébe a korrupciós bűncselekmények (Btk. XXVII. Fejezet), valamint a hivatali visszaélés (Btk. 305. §) beletartozik, kivéve, ha azt rendvédelmi szervnél, Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálatnál, Országgyűlési Őrségnél, fővárosi vagy vármegyei kormányhivatalnál, önkormányzati igazgatási szervnél vagy köztestületnél nem vezető beosztású hivatalos személy követi el.

Az ügyészség határozatában rögzítette, hogy [B] és [C] pont alapját képező állítással összefüggésben a Btk. 282. § (1) bekezdésének b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy hivatali eljárása során hivatali kötelességét megszegve elkövetett bűnpártolás büntettét, és a Btk. 305. § a) vagy c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettét is vizsgálta, végül az eljárás megszüntetésére hivatali visszaélés büntette miatt került sor, ezért a Be. CV/A. fejezete szerinti eljárás lefolytatásának nem volt akadálya, ahogy a Btk. 300. § (1) bekezdésébe ütköző korrupciós bűncselekmény feljelentésének elmulasztása büntette [A] pont alatti tényállás vonatkozásában sem.

A felülbírálati indítvány részben hivatalos személy által elkövetett bűnpártolást sérelmezett, amely – ahogy arra főügyészség is hivatkozott –, felülbírálattal valóban nem támadható. Azonban a pontos jogi minősítés meghatározása csak a tények ismeretében történhet meg, a

bíróság azt vizsgálta, hogy a nyomozás eredménye alapján megállapított tények, milyen, a Btk. Különös részében foglalt bűncselekmény tényállása megvalósulását igazolják vagy cáfolják, és az a felülbírálattal támadható bűncselekményi körbe tartozik-e.

A külön szabályokon túlmenően a Be. 817/A. § (2) bekezdés értelmében a büntetőeljárás általános szabályai ebben az eljárásban is érvényesülnek.

A Be. 817/F. § (1) bekezdése szerint a bíróság a támadott határozatot a felülbírálati indítvány indokaira tekintet nélkül bírálja felül, ennek érdekében az ügyiratokat és az indítványozó által csatolt, az indítványozó álláspontja szerint az ügyben bizonyítandó tény bizonyítására alkalmas adatokat, iratokat és nyilatkozatokat teljeskörűen megvizsgálja.

A bíróság a Be. 817/F. § (1) bekezdésében írtakat is szem előtt tartva, a (4) és (5) bekezdése szerinti vizsgálatot folytatta le a felülbírálati indítvány alapján, amely megjelölt törvényhelyek szerint a támadott határozat hatályon kívül helyezését az eredményezheti, ha a támadott határozat megalapozatlan, a nyomozó hatóság a támadott határozatban jogszabályt helytelenül alkalmazott, vagy a támadott határozat indokolása a rendelkező résszel ellentétes és ez lényeges hatással volt a feljelentés elutasítására vagy az eljárás megszüntetésére.

A támadott határozat akkor megalapozatlan, ha *a)* az ügyészség vagy a nyomozó hatóság a határozatban nem állapított meg tényállást vagy azt hiányosan állapította meg, *b)* a határozatban szereplő tényállás részben vagy teljes egészében felderítetlen, *c)* a megállapított tényállás ellentétes a Be. 817/F. § (1) bekezdésben meghatározott ügyiratok tartalmával, vagy *d)* az ügyészség vagy a nyomozó hatóság a határozatban megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

Az indítványozó a büntetőeljárás (nyomozás) alapvető rendelkezéseinek megsértését is támadta, amelyeknek álláspontja szerint a jelen ügyben hatályon kívül helyezést kell eredményeznie. A Központi Nyomozó Főügyészség is a felülbírálati indítványra tett észrevételében részletesen kifejtette a jogi álláspontját valamennyi esetleges eljárási szabálysértéssel összefüggésben, egyúttal megállapította, hogy azok nem tartoznak a Be. 817/F. § (4) bekezdése szerinti felülvizsgálat körébe.

A fentebb megjelölt eljárási szabály alapján a bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy felülbírálati indítvány elbírálása során a bíróságnak az eljárás nyomozati szakaszára vonatkozó általános szabályokat is alkalmazni kell, az eljárást megszüntető határozat törvényessége (megalapozottsága) csak e rendelkezések figyelembevételével ítéltető törvényesnek (Nagykommentár a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvényhez, főszerk: dr. Polt Péter), és adott esetben kizárás szabályai is idetartoznak annak tükrében, hogy az eljárás tárgyát részben olyan bűncselekmények képezték, amelyeknél az ügyészi és bírósági szervezet érintettsége is felmerült. Ezért az indítványban írtakra tekintettel az ott hivatkozott eljárási szabályok megtartását a bíróság is részletesen vizsgálta, mivel az eljárásjogi és ténykérdések jelen ügyben szoros összefüggésben álltak, és az esetleges eljárási szabálysértések végső soron a felderítetlenségen keresztül a határozat hatályon kívül helyezéséhez vezető megalapozatlanságot eredményezhetnek.

A feljelentő személyével kapcsolatos kifogás tekintetében a bíróság megállapította, hogy Feljelentő a Be. 376. § (1) bekezdése szerint 2024. február 17. napján tett feljelentése alapján a Fővárosi Nyomozó Ügyészség 2024. február 21. napján nyomozást rendelt el a Btk. 300. § (1) bekezdésébe ütköző korrupciós bűncselekmény feljelentésének elmulasztása büntette

miatt. A feljelentő a bejelentésében megnevezte a bűncselekményt, hivatkozott Tanúl-nek a Facebook közösségi oldalon közzétett két posztjára, amelynek tartalma szerint „a kormány tagja korrupciós bűncselekményt követett el, amelyről a kormánynak is tudomása van”, konkrétan megnevezve az erről tudomással bíró személyeket. Ez megalapozta a bűncselekmény egyszerű gyanúját és a nyomozás elrendelését, figyelembe véve azt is, hogy a Facebook posztokat az akkori igazságügyi miniszter férje tette közzé. A iratok alapján megállapítható továbbá, hogy a nyomozás elrendelését követően Tanúl tanúkénti kihallgatása során sem tett feljelentést, – értelemszerűen ekkor már a nyomozás folyamatban volt –, így az a kérése, hogy az ügyészség szélesebb körben folytasson nyomozást, tartalma szerint nem kellett újabb feljelentésként értékelni, a jogász végzettséggel rendelkező Tanúl-nek és a tanúkihallgatása során jelenlévő meghatalmazott képviselőjének tisztában kellett azzal lennie, hogy amennyiben nem tesz feljelentést, nem illetik meg a feljelentő jogai. Egyebekben az eljárásban tényként lehetett megállapítani, hogy a hangfelvételt 2023 januárjában készítette Tanúl, ennek ellenére a hatóságok előtt nem tett feljelentést, hanem több, mint egy évvel később 2024. február 16. és 17. napján a Facebook közösségi oldalon tartotta szükségesnek megosztani a bűncselekmények elkövetésére vonatkozó információi egy részét.

Ezért helyesen járt el az ügyészség, amikor az első feljelentést előterjesztő személyt tekintette feljelentőnek, míg Tanúl a hatóságok előtt nem tett feljelentést, a sajtóban tett nyilatkozatát nem kellett annak értékelni a Be. 377. § (1) bekezdése alapján.

Végeredményben megállapítható, hogy a felülbírálati indítványt Tanúl nyújtotta be, az eljárás érdemi vizsgálata szempontjából annak, hogy a felülbírálati indítvány benyújtására milyen előzményeket követően került sor, az elbírálása során nem volt jelentősége.

Az indítványozó szerint törvényben kizárt ügyészségek jártak el.

A kizárási okoknak a törvényben meghatározott részletezése nélkül előjáróban arra kell utalni, hogy az ügyészségekkel szemben objektív kizárási ok nem volt megállapítható, szubjektív kizárási okot az eljáró ügyészek vagy bárki más nem jelentett be.

A Be. 27. § (2) bekezdése értelmében kizárási ok csak az ügyben eljáró ügyésszel szemben jelenthető be, az ügyészséggel szemben nem. A 28. § (1) bekezdése szerint pedig az ügyész a vele szemben felmerült kizárási okot haladéktalanul köteles bejelenteni az ügyészség vezetőjének. Ilyen bejelentés hiányában fel sem merülhet annak valószínűsége, hogy az ügyész egyéb okból elfogult lenne (Be. 27. § (1) bekezdés d) pont, Be. 32. § (1) bekezdés d) pont), legyen ez bármilyen személyes, kollegiális kapcsolat.

Az eljáró ügyészek nem minősültek a Be. 27. § (1) bekezdés b) pontjában vagy a Be. 32. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személynek, ilyen tény, körülmény az eljárás során nem merült fel.

Az indítványozó a Legfelsőbb Bíróság 2/2007. BK. véleménye által meghaladottá nyilvánított Legfelsőbb Bíróság BK. 81. számú büntető kollégiumi állásfoglalásából – amely a perújítás során elrendelt nyomozásban értelmezi a kizárási okokat a nyomozati cselekményt végző ügyész esetében –, vezette le azt, hogy a Be. 32. § (3) bekezdés b) pontjában írt, a nyomozó hatóságnak az alapügyben eljáró tagjával szembeni kizárási ok jelen ügyben is fennállt.

Ezzel szemben kizárást az ügyész érdemi tevékenysége alapozhatja meg, nem minősül ilyennek az ügyész felügyeleti tevékenysége, továbbá az adott ügyben végzett adminisztratív

tevékenysége (Nagykommentár a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvényhez, főszerk:dr. Polt Péter). Az előkészítő eljárásban eljáró ügyészt az eljárási törvény nem zárja ki a későbbi nyomozásából, ilyen okot a Be. 27. § és a Be. 32. § sem tartalmaz, és e tekintetben az analógia szabályainak alkalmazása annak ellenére kizárt, hogy a Be. 347. § (1) és (2) bekezdés c) pontja az előkészítő eljárás felügyeletére meghatározza az eljáró illetékes ügyészséget is, és Fővárosi Nyomozó Ügyészség büntetőeljárást kezdeményező határozata saját tevékenységét felügyeleti tevékenységnek minősítette. Az ügyész az általa folytatott nyomozás során valóban nem minősül a nyomozó hatóság tagjának, de a Be. 349. § (1) bekezdése alapján az ügyészségi nyomozás során az ügyészség eljárására a nyomozó hatóságra vonatkozó rendelkezéseket is megfelelően alkalmazni kell az ügyészség státuszából adódó értelemszerű eltérésekkel.

Az alapügy nyomozását folytató ügyészi szerv és a jelen eljárást folytató ügyészi szerv nem azonos, így ebből az okból kizárási ok szintén nem állt fenn, ha pedig az alapügyben a Fővárosi Nyomozó Ügyészség folytatott nyomozati cselekményt, ez – a később kifejtettekre is figyelemmel – csak olyan eljárási szabálysértésnek minősülne, amely lényeges hatással nem volt az eljárás megszüntetésére. Nem állt fenn kizárási ok az ügyben eljáró ügyészekkel, a Fővárosi Nyomozó Ügyészség vezető ügyészével szemben sem (Be. 27. § (6) bekezdés).

A Központi Nyomozó Főügyészség észrevételében „ad absurdum” felvetette, hogy az indítványozó kizártsággal összefüggő álláspontjának elfogadása a felülbírálati indítvány elbírálására országos és kizárólagos illetékességgel rendelkező Budai Központi Kerületi Bíróság Nyomozási Bírói Csoportjával szemben is kizárási okot alapozna meg. A törvény azonban ilyen kizárási okot szintén nem tartalmaz.

A fentiek miatt törvényben kizárt ügyész vagy ügyészség az ügyben nem járt el, a kizárási okok köre analógia vagy mérlegelés útján nem bővíthető, felülbírálati indítvány ezen okokra történő hivatkozása alaptalan.

Az indítvány előterjesztőjének azon álláspontját nem osztotta a bíróság, hogy a Fővárosi Nyomozó Ügyészség olyan személyeket hallgatott ki tanúként, akik potenciális elkövetők lehetnek. A Büntetőeljárásról szóló törvény potenciális elkövetőt nem ismer, attól függetlenül, hogy a Legfőbb Ügyész a hivatkozott kijelentést tette, az vélhetően a saját tudományos álláspontjának tekinthető, de biztosan nem a jelen ügyben kifejtett ügyészségi álláspont. A bíróság szerint a bűncselekmény gyanúja és megalapozott gyanú fogalma elméletileg kidolgozott, és a törvényben megfelelően szabályozott. Az ügyészség megállapította, hogy olyan adat, tény merült fel, amely alapján feltételezhető volt, hogy történt bűncselekmény, ezért a nyomozást el kellett rendelni. Megalapozott gyanú ekkor senkit sem terhelt, hiszen amennyiben a valamely vizsgált bűncselekmény és a konkrét személy (tanú) között a bizonyítékok alapján összefüggés mutatkozott volna, és ez nagyfokban valószínűsítette volna, hogy a bűncselekményt ez a személy követte el, ezt a személyt gyanúsítottként kellett volna kihallgatni. (A megalapozott gyanú fogalmát értelmező álláspontot több Alkotmánybírósági határozat is tartalmazza, pl. 65/2003. (XII.18.) AB határozat, 34/2013. (XI. 22.) AB határozat.) A törvény is ismeri azt a helyzetet, amikor korábban tanúként kihallgatott személy gyanúsítottként kerül kihallgatásra, rendelkezik arról is, hogy a tanúként tett vallomás milyen feltételekkel használható fel a büntetőeljárásban, és ilyen helyzet a gyakorlatban is számtalanszor előfordul.

A feljelentés alapján a nyomozást elrendelték, a tanúkihallgatások foganatosítására annak vizsgálata érdekében került sor, hogy a feltételezett bűncselekmények elkövetése

megállapítható-e, illetve van-e olyan személy, akivel szemben a megalapozott gyanút közölni kell. Ez okból a tanúkihallgatások nem voltak mellőzhetőek, vallomásuk tényállás felderítéséhez szükséges volt, valamennyi tanú kihallgatása törvényes volt, az nem bírt relevanciával, hogy az ügyészi határozat tartalmazza-e azt a tényt, hogy a tanúk nem voltak kötelesek önmagukra terhelő vallomást tenni.

Az „alulról” történő vizsgálódással kapcsolatban a bíróság szerint az ügyiratokat kezelő személyeket is megillette volna az önvádra kötelezés tilalma, így – az indítványozó logikáját követve – ez sem vitte volna előrébb a nyomozást, hiszen köztük is „potenciális gyanúsítottak” lehettek. A tanúk kihallgatása mindezekre tekintettel nem sértett eljárási szabályt.

Azzal összefüggésben, hogy az ügyészség a sajtóban megjelent állításokra is kiterjesztette a nyomozást, de Tanúl posztjai esetében feljelentésre volt szükség a nyomozás elrendeléséhez, és őt nem tekintették feljelentőnek, ismét arra utal a bíróság, hogy Tanúl az ügyben nem tett feljelentést sem a hangfelvételt megelőzően, sem azután, sőt, az első tanúkihallgatása során az eredeti feljelentés alapját képező állításait nem is tartotta fenn.

Az, hogy az ügyészség a sajtóban megjelent, az ügyiratok manipulálására okot adó feltételezéseket megcáfolva a nyomozását kiterjesztette, nem kifogásolható a bíróság megítélése szerint, az ügyészség eljárást megszüntető határozata így vált teljeskörűvé. A határozat megalapozottságához a sajtóban megjelent állítások vizsgálata arra tekintettel is szükséges volt, mert Volt miniszter tanúvallomása során a sajtócikkekből szerzett értesüléseire is hivatkozott, ebben a tekintetben indokolt volt a két ügyész tanú kihallgatása is.

Az indítványozó nem tért ki arra, hogy ebben a körben milyen nyomozati cselekmények elvégzésének hiányát látja.

A Budapesti Rendőr-főkapitányságra áttett ügyek vonatkozásában a Fővárosi Nyomozó Ügyészségnek jelenleg nincs hatásköre. Az ügyiratok beszerzésére lett volna lehetősége, de a jelen ügy megítélése szempontjából szükségtelen lett volna.

Ahogy az indítványozó megfogalmazza, a hatóságok megkeresése mint nyomozati cselekménnyel kapcsolatos állítása szerinti „megalapozatlanságot és szakmaiatlanságot” valóban a tanúkihallgatásokhoz lehet hasonlítani, éppen ezért a bíróság itt csupán visszautal az ott kifejtett álláspontjára. A Be. 261. § szerinti megkeresés és az azokra adott válasz a törvény szerinti tárgyi bizonyítási eszköz, fel sem merült, hogy szakmaiatlan lenne. Az indítványozó állítja, de a Szolgálat munkatársának cselekvősége nem volt szükségszerű, ilyen adat az eljárás során nem merült fel, ilyenre a hangfelvétel sem utalt. Az ügyészségen dolgozó, ügyiratokat kezelő személyek vonatkozásában az előkészítő eljárás során keletkezett ügyiratok manipulálására szintén nem merült fel adat. A megkeresésre adott válaszok hozzájárultak a határozat megalapozottságához.

A kormány tagját érintő korrupciós bűncselekmény feljelentésének elmulasztását érintő tényállás tekintetében azt állapította meg a bíróság, hogy a nyomozó ügyészség határozatának ezen részét nem érte támadás, megalapozatlansági okot a bíróság sem észlelt. Az eredeti feljelentésben foglaltak részletesebb vizsgálatára nem volt szükség, Tanúl tanúkihallgatása során elmondottak alapján – miszerint ő valójában nem a miniszterelnökre és Miniszter 1 tanúra gondolt, hanem az ún. Egyéb ügyben terhelteket érintő ügyre –, a nyomozó ügyészség

helyesen döntött az eljárás megszüntetéséről, indokolása teljeskörű és a logikai szabályainak megfelelő volt.

Egyéb ügyben terhelt1 Miniszter2 embere volt tényállás vonatkozásban a bíróság az alábbiakat állapította meg:

Némi ellentmondás mutatkozott aközött, hogy az ügyészség határozata 4. oldala 2. bekezdésében azt rögzíti, hogy Tanú1 tanúvallomásában olyan tényeket állított, amelyek újabb bűncselekmény gyanúját keltették, és erre tekintettel a nyomozást kiszélesítette, majd a nyomozó ügyészség határozata a 4. oldal 4. bekezdésében valóban egyetlen, bővített mondatot rögzít. Végül a határozat 49. oldal 2. bekezdésében utal vissza, hogy „Miniszter2 tanúként cáfolta, hogy Egyéb ügyben terhelt1 az ő embere, állítása szerint nem is ismeri őt, valamint a nyomozás egyetlen adata sem támasztja alá, hogy valaha találkoztak vagy telefonon beszéltek. Ugyanakkor Tanú1 ezen állítása amúgy sem veti föl bűncselekmény gyanúját, így ezzel kapcsolatban tényállást megállapítani nem lehetett”. Nem volt egyértelmű tehát, hogy az ügyészség számára a vizsgált állítás bűncselekmény gyanúját keltette-e vagy sem, illetve amennyiben bűncselekmény gyanúját nem keltette, a nyomozást erre is tekintettel miért tartotta szükségesnek kiszélesíteni.

A bíróság részben egyetértve az indítványozó fenti álláspontjával, elfogadta azt az érvelést, hogy a fenti kijelentés tartalma szerint úgy is értelmezhető, hogy Miniszter2 Egyéb ügyben terhelt1 által az alapügy vádirata szerinti bűncselekményekben valamilyen elkövetői minőségben részt vett. Ez az értelmezés nem áll távol a jogalkalmazói, kiváltképpen a nyomozó hatóságok gyakorlatától, például amikor kábítószer-kereskedelemmel összefüggő cselekménynél a lehallgatás eredményeképpen olyan információhoz jutnak, hogy az érintett nem a saját elhatározása szerint cselekszik, hanem valakinek „az embere”. Ugyanakkor az ügyiratok tartalma alapján ezt a kifejezést kizárólag Tanú1 használta, a szóhasználatból pedig nem következik, hogy Miniszter2 tudomással bírt, sőt, valamilyen módon részt is vett az alapügy vádiratában megjelölt bűncselekményekben.

Annak ellenére, hogy az ügyészség ezen állítás tekintetében tényállást nem állapított meg, – mert a nyomozás végéhez közeledve arra a következtetésre jutott, hogy a bűncselekmény egyszerű gyanúja sem merül fel –, a határozatát nem tette megalapozatlanná, és a 49. oldal 2. bekezdésében megfelelő indokát adta annak, hogy ezen állítás miért nem keltette bűncselekmény gyanúját. Lényegében a releváns a nyomozati cselekményeket ebben a körben is elvégezte, az alapügy iratait az ügyészség szemlélte, Miniszter2 tanúkénti kihallgatása a releváns tényekre megtörtént, a 2. és 3. állítás tekintetében végrehajtott nyomozati cselekmények során is vizsgálta Miniszter2 szerepét.

Az indítványozó azon állítása nem felelt meg a valóságnak, hogy a nyomozó ügyészség az előkészítő eljárásban elkövetett „iratkihúzás” lehetőségét nem ellenőrizte. Az ügyiratok teljeskörű vizsgálata alapján megállapítható volt, hogy nem keletkezett olyan adat vagy információ, amelyből Miniszter2 és Egyéb ügyben terhelt1 közötti kapcsolat meglétére lehetett volna következtetni, még inkább igaz ez az esetleges korrupciós kapcsolat fennállása tekintetében.

A hiányolt, 2. és 3. állításhoz szorosan kötődő nyomozati cselekmények elvégzése – az előkészítő eljárás során az ügyiratokkal kapcsolatba került személyek végeláthatatlan kihallgatása – esetén a nyomozás folytatásától eredmény nem volt várható.

Miniszter2 emberei (vagy bárki más) az ügyészégi dokumentumokból kihúzták, kivették a rájuk vonatkozóan terhelőnek minősülő részeket, manipulálták az eljárás ügyiratait tényállással összefüggésben a bíróság az alábbiakat állapította meg:

A becsatolt, nem eredeti hangfelvétel elejét és végét az indítványozó vágta meg, egyes részeiben a hanganyag nem érthető, az azonban megállapítható volt, hogy olyan házastársak közötti, nyugodt hangnemben folytatott beszélgetést tartalmaz, akik félszavakból is érthették egymást. A jogász végzettségű házastársak – ahogy erre az indítványozó is hivatkozott – valóban nem a büntetőeljárás fogalmakat használták, a hétköznapi kommunikációból a beszélgetés helyes tartalmát egyértelműen nem lehetett megállapítani, éppen ezért a beszélgetésnek eltérő értelmezései lehetségesek. Ezért a hangfelvétel értékelése során a nyomozó ügyészség helyesen kételkedett a hangfelvételen elhangzott állítások valóságtartalmát illetően, és mivel bűncselekmény elkövetését az ügyiratok manipulációjával összefüggésben nem állapított meg, ezért a határozatának indokolása ennek megfelelő volt, a döntés és a határozat indokolása nem ellentétes.

Mivel hangfelvétel a tényállás megállapítása szempontjából alapvető jelentőségű bizonyítási eszköz, ezért annak tartalmát – elsősorban Volt miniszter tanúkihallgatása során elhangzottakkal összevetve – a bíróság is részletes vizsgálat alá vonta, és összességében egyetértett az ügyészi állásponttal. A 2023 januárban rögzített hangfelvétel idevonatkozó részeit illetően a bíróság az alábbi következtetésekre jutott:

Volt miniszter tanúvallomásából kitűnt, hogy a munkatársai aggódtak a 2021 decemberétől kezdődően a médiában megjelent ügyiratok miatt, ezért bárkitől elhangozhatott, hogy aki aggódik, menjen át az ügyészségre, és nézzen bele az iratokba (ebben a körben mindenkitől elvárható, hogy tudja, hogy erre csak betekintési engedély alapján kerülhet sor). „Volt kabinetfőnök” és Volt miniszter nem volt érintett az alapügyben, az, hogy betekintsen az iratokba Volt miniszter kabinetfőnöke, szükségtelen volt. Volt minisztertől hangzott el az, hogy „náluk is van egy példány ezekből”. A szövegekörnyezet alapján Miniszter2-ről lehetett szó, az „ezekből” pedig a sajtóban megjelent anyagokra vonatkozhatott. Tanú1 is megemlítette, hogy „ti nem láttátok, a sajtó meg már látta.” Ezidáig Volt miniszter által elmondottak semmilyen bűncselekmény gyanúját nem vetették fel.

Volt miniszter ezt követően azt mondja, hogy „hát...sőt, már valószínűleg odaadták, és ők elvileg azt anno már átnézték”. Ez annyit takar, hogy a sajtóban megjelent anyagokat Miniszter2ék is átnézték, ami munkaköréhez hozzá is tartozott. Bár önmagában ez alapján nem volt kizárható az az értelmezés sem, hogy az „anno” az előkészítő eljárás idejével azonosítható, de mivel ez utóbbi felvetést egyéb bizonyíték nem támasztotta alá, a bűncselekmény elkövetésének gyanúja nem erősödött.

Tanú1 felvetésére, hogy az iratokat „Miniszter2ék” nézték át, Volt miniszter helyeselt, és az iratokban és az iratok átnézésében nem talált kivetnivalót, azt mondja: „semmi rossz nincsen, de ...”.

Ezután Tanú1 tette azt a kijelentést, hogy „erre mondta Volt kormány-főtanácsos (tanú), hogy semmi rossz, de kihúztak dolgokat”, majd Volt miniszter erre azt válaszolja, hogy „Persze, magukat kihúzták, a Volt kormány-főtanácsos (tanú) ...”

Volt miniszter utóbbi kijelentéséből nem lehetett megállapítani, hogy a „magukat” kiket takar, vonatkozhatott „Miniszter2ékre”, és Volt miniszter vallomásával szemben Volt kormány-

főtanácsos (tanú)re is. Az sem derült ki, hogy a fenti beszélgetés szerint konkrétan kik, kinek a kérésére, felhívására igyekeztek manipulálni az ügyiratokat, a „Miniszter2ék” kifejezés sem konkrét személyt takar.

Tanú1 felvetésére, hogy eredeti nyomozati iratokban vagy a sajtóban megjelent dokumentumokban került-e sor „kihúzásra”, Volt miniszter nem válaszolt.

Volt minisztertől a következőkben az hangzott el, hogy „javasolták az ügyésznek, hogy mit kéne kihúzni, de azt nem mind tartották be”. Ebből a kijelentésből megint csak nem derült ki, hogy kik tettek erre javaslatot, mit kellett volna kihúzni, és konkrétan mit húztak ki. A „javasolták” kifejezés használatból ugyancsak nem lehetett tisztázni, hogy esetlegesen Volt kormány-főtanácsos (tanú) mellett ki volt jelen, vagy „Miniszter2ék” részéről konkrétan ki járt el.

Arra –, hogy Volt kormány-főtanácsos (tanú)nek lehetősége lett volna az előkészítő eljárásban az iratok manipulálására, illetve tudott volna arról, hogy abból, Miniszter2 köréhez tartozó személyek közül bárki „kihúzatott” valamit – nem merült fel adat, semmilyen alapja nincs annak az esetleges következtetésnek, hogy az előkészítő eljárásról információval rendelkezett.

A leplezett eszközök alkalmazásával beszerzett bizonyítékokból tűnik ki, hogy Volt kormány-főtanácsos (tanú) kifejezetten jó, személyes kapcsolatban volt Egyéb ügyben terhelt1-el. Amennyiben Volt kormány-főtanácsos (tanú) az előkészítő eljárás ideje alatt az ügyészségen megjelenik és információk birtokába kerül az eljárásról, arról Egyéb ügyben terhelt1-öt tájékoztatta volna, márpedig ilyen biztosan nem történt, őt senki nem tájékoztatta az eljárásról.

Az ügyiratok sajtóban való megjelenése után azok manipulálása értelmetlen lett volna. Az ügyészség függetlenségéről folytatott beszélgetés pedig egyértelműen amellettszól, hogy az iratok manipulálása nem történt meg. Kisebb jelentőséggel bírt, hogy a hanganyagon hallható beszélgetés az alapüggyel összefüggő tárgyi tévedéseket is tartalmaz, a bíróság szerint azok egyfajta részizagsággként is felfoghatók az eljárás adatainak ismeretében.

A fentiek alapján Volt miniszter hangfelvételen elhangzott kijelentései a vizsgált bűncselekmények gyanúját vetették fel, azonban Tanú1, Volt miniszter, Volt kormány-főtanácsos (tanú), Volt kabinetfőnök tanú, Miniszter1 tanú, Miniszter2 tanúk kihallgatása, a Szolgálat, az Hivatal, a Legfőbb Ügyészség Kiemelt és Korrupciós Ügyek Főosztálya adatkérésre adott válaszai, az alapügy iratainak vizsgálata, a személyes adatok kezelésére vonatkozó eljárásjogi rendelkezések és további jogszabályok, a T. Kft. által vezetett nyilvántartás szemléje (2020.11.06.-2023.01.30.) végezetül az alapügyben eljáró Tanú2 főügyészségi osztályvezető ügyész és Tanú3 főügyészségi ügyész tanúvallomása állt szemben a fentiekben értékelt, eredeti kontextusától megfosztott, többféle értelmezést megengedő, rossz minőségű hangfelvétellel.

A hangfelvételen beszélgető személyek tanúvallomására nem lehetett tényállást alapítani, és az ügyészség ezt nem is tette, igyekezett tisztázni a hangfelvétel tartalma és Volt miniszter tanúvallomása között megmutatkozó ellentmondásokat, majd ennek sikertelenségét követően további nyomozati cselekmények elvégzését látta indokoltnak, további bizonyítékokat szerzett be, azokat összességében, a logika szabályainak megfelelően értékelt. A bíróság maximálisan osztotta a nyomozó ügyészség azon megállapítását, hogy az, hogy Volt miniszter

miért mondott el pletykákat a férjének, milyen módon adta elő azokat, továbbá, hogy a volt férje presszionálta-e őt, hogy ilyeneket mondjon, nem a nyomozás feladata volt kideríteni.

Nem volt jelentősége annak, hogy Volt miniszter is jogellenesnek tartotta-e vagy sem azokat a tényeket, amelyek a hangfelvételen elhangzottak, erre a tanúvallomása során sem utalt. Ekkor viszont nyilatkozott arra, hogy nem tudja elképzelni azt, hogy bárki bemenjen az ügyészségre és az ügyiratokból bármilyen adatot vagy bizonyítékot kihúzzon. A „semmi rossz” kifejezéssel kapcsolatban levezetett értelmezés Miniszter2 munkatársa vonatkozásában logikus, az iratok tartalmának megfelelő. Éppen az indítványozó kiindulási alapja téves, hogy Volt miniszter szubjektív értékítéletét nem kellett vizsgálni, de a megszüntető határozat nem is Volt miniszter által használt kifejezésen alapszik.

Az, hogy a manipuláció sikere nem feltétele a bűncselekmény megállapításának, ez igaz, de a hangfelvétel részben sikeres „iratkihúzásra” utal, ami befejezetté tenné az elkövetett cselekményt.

Az indítványozó visszatérően citált verziója szerint az előkészítő eljárás idejére tehető az ügyiratok manipulációja, amire az „anno” kifejezés használatából következtetett. Ezt az időszakot a nyomozó ügyészség valóban csak szűk körben vizsgálta. A határozatból azonban kitűnik, hogy az előkészítő eljárásban keletkezett iratok sorsát nyomon követte, kitért arra is, hogy az ügyiratok egy-egy másolati példánya 2021. április 1. napjától 2022. augusztus 10. közötti időszakban pontosan mikor és hol voltak megtalálható, amely túlnyomó részt átfogta a 2021. március 5. napjától 2021. szeptember 19. napjáig tartó előkészítő eljárás idejét. Az Hivatal és a Szakszolgálat megkeresésre adott válasza is szorososan hozzátartozott az előkészítő eljárás vizsgálatához. Határozatában az ügyészség arra kimerítő indokolást adott, hogy a sajtóban a vádiratból törölként megjelölt, de az előkészítő eljárásban keletkezett közleményeket milyen jogszabályhely alapján kellett törölni.

Az ebben a körben hiányolt tanúkihallgatások foganatosítása ugyanúgy szakmaiatlan lett volna, mert az indítványozó álláspontját elfogadva ők is „potenciális gyanúsítottak” voltak, akiknek a kihallgatását most ugyanezen az alapon sérelmezné.

2021 tavaszán a kormány egyik tagja (vagy tagjai) tájékoztatta Egyéb ügyben terhelt2t arról, hogy titkos megfigyelés zajlik, és legyen óvatos tényállás vizsgálata során a bíróság az alábbi álláspontra helyezkedett:

Tanú1 a tanúkihallgatása során azt állította, hogy Volt miniszter azt közölte vele, hogy a kormány tagja vagy csak a kormány érdekében/megbízásából eljáró személy arról tájékoztatta Egyéb ügyben terhelt2-t, hogy titkos megfigyelés zajlik és legyen óvatos. Tanú1 hipotézise az volt, hogy „a legfőbb ügyész mondhatta ezt el a kormány valamely legfelső tagjának, értem ez alatt a miniszterelnököt vagy Miniszter2-t.”

Ezzel szemben a hangfelvétel nem tartalmazott olyan állítást, hogy Volt minisztert a kormány tagja vagy kormány érdekében eljáró bárki más tájékoztatta volna.

A megszüntető határozat azon része – miszerint nem logikus, hogy Egyéb ügyben terhelt2-t tájékoztatták, mert Volt miniszter volt a felettese, őt kellett volna tájékoztatni a büntetőeljárásról – sérelme sem alapos. Valóban logikus, éppen Egyéb ügyben terhelt2 minisztériumi feladatkörére tekintettel, hogy a megfigyelésről Volt miniszter hivatalos

tájékoztatása elengedhetetlen lett volna. Ennek hiányából levont határozatban írt következtetéssel a bíróság egyetértett.

Nem helytálló az arra történő hivatkozás sem, hogy a kihallgatott ügyész tanúk nem az alapügy előkészítő eljárásában jártak el, ezért Egyéb ügyben terhelt2 esetleges 2021 tavaszán történt figyelmeztetéséről nem is rendelkezhettek információval. Ezzel szemben tény, hogy az alapügyben a nyomozást a Fővárosi Nyomozó Ügyészség kezdeményezésére, az előkészítő eljárás iratainak ismeretében a Központi Nyomozó Főügyészség részéről Tanú3 ügyész rendelte el.

A hangfelvétel alapján valóban azt kellett vizsgálni, hogy előkészítő eljárás kezdetétől Egyéb ügyben terhelt1 elfogásáig bárki figyelmeztette volna arról, hogy vele szemben, vagy Egyéb ügyben terhelt1 szemben eljárás van folyamatban. A Tanú1 és Volt miniszter közötti beszélgetésről készült hangfelvételen Volt miniszter állítja, hogy „durvábban gyűltek az izék, a bizonyítékok, akkor szóltak Egyéb ügyben terhelt2-nek, hogy hagyja abba... nem hagyta abba.” Tanú1 közbevetése után közli, hogy „tavasszal szóltak neki”. A beszélgetésen ezen részlete alapján vizsgálni kellett azt, hogy Egyéb ügyben terhelt1 szemben folyamatban lévő eljárásról és a beszerzett bizonyítékokról bármilyen módon értesítették-e Egyéb ügyben terhelt2-t, illetve ez akkor történt-e meg, amikor már rá vonatkozóan is merültek fel adatok. A nyomozást az ügyészség ennek megfelelően folytatta, ezt az „anno” kifejezés használata is indokolta. A „pletykák” valóságtartalmának ellenőrzését az ügyészség Volt miniszter kihallgatásával elvégezte.

Lényeges a megszüntető határozat indokolásának azon része, hogy amennyiben értesült volna Egyéb ügyben terhelt1 elleni, 2021. március 5. napjától elrendelt előkészítő eljárásról, akkor az a józan ésszel nehezen magyarázható, hogy ennek ellenére Egyéb ügyben terhelt2 miért nem hagyott fel az ellene a vád tárgyává tett korrupciós bűncselekmények 2021 április és 2021 július közötti időszakra eső elkövetésével. Ezen állítás tekintetében ez az alapvető és döntő bizonyíték, amelyre a tényállást alapítani kellett. Amennyiben a kormány valamely tagja figyelmeztette volna Egyéb ügyben terhelt2-t Egyéb ügyben terhelt1 elleni eljárásról, akkor a figyelmeztetés („legyen óvatos”) komolysága számára sem lett volna kétséges, és meg kellett volna szakítania a Egyéb ügyben terhelt1 fennálló, az alapügyben emelt vád szerinti bűnös kapcsolatot.

A bíróság ismét utal a tanúkihallgatásokkal összefüggésben korábban kifejtett álláspontjára, ez vonatkozik a hangfelvétel tartalmának értékeléséről fent írtakra is, ennek megfelelően, Volt miniszternek – figyelemmel a tanúvallomására is – konkrét bűncselekmény elkövetéséről vagy az elkövető személyéről e tekintetben sem volt tudomása. Az indítványnak a hatóságok megkeresésére, az ügyészség kizártságára vonatkozóan is irányadó a bíróság korábban kifejtett álláspontja.

Kellő alap nélkül felvethető az a verzió, hogy ismeretlen személy nem az előkészítő eljárás irataiból bírt tudomással Egyéb ügyben terhelt1 és Egyéb ügyben terhelt2 az alapügyben emelt vád szerinti bűnös kapcsolatáról, azonban az előkészítő eljárás 2021. március 5-ei megindítása előtti esetleges figyelmeztetés vizsgálatára a nyomozás nem irányulhatott. Az indítványozó sem jelölte meg a felülbírálati indítványában, hogy az érintettek kapcsolatáról kinek és miből kellett volna tudnia, milyen nyomozati cselekménnyel, milyen személyi körben kellett volna ezt a verziót is vizsgálni.

Az eljárás adatai alapján Egyéb ügyben terhelt² esetleges figyelmeztetésének csak az előkészítő eljárás elrendelését követően volt relevanciája, Egyéb ügyben terhelt¹ elfogásáig minden számba jöhető bizonyítékot megvizsgált az ügyészség, és azokból helyes következtést vont le.

Egyéb ügyben terhelt¹ elfogása előtt figyelmeztették Egyéb ügyben terhelt²-t tényállás vizsgálata során a bíróság az alábbi következtetésre jutott:

Egyéb ügyben terhelt² jogellenes figyelmeztetésére két időpontban is sor kerülhetett, 2021. november 2. napján, vagy 2021. november 3. napján az Tanács ülésről való távozását megelőzően, és bíróság szerint ezen időpontokat egyenrangú verzióként kellett vizsgálni, de az sem zárható ki, hogy ő maga észlelte a rejtett figyelést.

A felülbírált határozat indokolása szerint a rejtett figyelés elrendelését követően volt a legnagyobb valószínűsége annak, hogy megtörténhetett Egyéb ügyben terhelt² jogellenes figyelmeztetése.

E tényállás vizsgálata során megállapítható volt, hogy a rejtett figyelést 2021. november 3. napján 9:00 órától kezdődően rendelték el, a nyomozó ügyészség pedig Egyéb ügyben terhelt² mozgását, magatartását, az általa folytatott kommunikációt figyelemmel kísérte, elemezte. Egyetértett a bíróság azzal, hogy Egyéb ügyben terhelt² figyelmeztetése ebben az időszakban megtörténhetett, erre utalt a megváltozott, 2024. november 3-i magatartása, amikor Egyéb ügyben terhelt¹ megbeszélte találkozót le sem mondva, a Tanács üléséről az őt érintő napirendi pont megtárgyalása előtt eltávozott, és a lakására indult.

A fentiek tekintetében az ügyészség részletesen elemezte Egyéb ügyben terhelt² kommunikációját, beszerzte a híváslistáját és a cellapozíciók adatait, Miniszter² tanúkenti kihallgatása során tisztázta, hogy a tanú miért rendelhette a Karmelitába Egyéb ügyben terhelt²-t, vizsgálta annak lehetőségét is, hogy 2021. november 3-i Tanács ülés ideje alatt figyelmeztette-e valaki. 2021. november 4. napján Egyéb ügyben terhelt¹ és Egyéb ügyben terhelt² az Minisztériumban találkoztak, és bár a közöttük lévő, az alapügy vádirata szerinti korrupciós kapcsolat miatt logikus lett volna, nem merült fel arra nézve adat, hogy 2021. november 4. napján Egyéb ügyben terhelt² az általa kapott figyelmeztetéséről beszámolt volna Egyéb ügyben terhelt¹-nek.

Miniszter² tanúkenti kihallgatása – arra tekintettel, hogy az indítványozó állításai szerint valamennyi vizsgált bűncselekmény elkövetésében részt vehetett –, alapvető jelentőséggel bírt, amelyhez képest a kihallgatása ezen tényállási pont vonatkozásában nem volt kellőképpen részletes. Az ügyészség a tanú kihallgatása során a 2021. november 5. napját megelőző napokban történt eseményekre kérdezett rá, mire a tanú biztosan állította, hogy szerdánként voltak a miniszterhelyetteseket érintő összevont értekezletek, vagyis 2021. november 3. napján, szerdán Egyéb ügyben terhelt² biztos járt a Karmelitában, és az is gyakori, hogy egy miniszterhelyettes az esti órákban oda visszahívja. Ezzel szemben az biztosan megállapítható volt, – és az ügyészség által megállapított tényállás is azt tartalmazza –, hogy Miniszter² 2021. november 2. napján este hívta fel telefonon Egyéb ügyben terhelt²-t annak érdekében, hogy jelenjen meg a Karmelitában, vagyis nem szerdai napra esett és nem felelt meg a szokásos gyakorlatnak. A kihallgatása során azonban ezt az információt nem tárták a tanú elé, kérdés nélkül erre nem is nyilatkozott, az általa kialakított gyakorlatról beszélt, konkrét emlékei nem voltak. Így az ügyészség egyébként logikus következtetése – miszerint már az értekezletet megelőző napon is tisztában lehetett azzal, hogy Egyéb ügyben

terhelt2 a miniszterhelyettesi értekezleten nem fog tudni megjelenni – nem az eljárás adatain alapult, a tanú erre irányuló kérdést nem kapott, pedig a tényállás megállapítása szempontjából jelentősége lett volna, hogy miért hívta fel telefonon, és a Karmelitában Egyéb ügyben terhelt2 kivel találkozott. Ugyanakkor a lehallgatott és már törölt telefonbeszélgetés tartalma Tanú3 tanúvallomása alapján ismerhető.

Figyelemmel a fentiekre is, a megállapított tényállásnak a 2021. november 3. napján elrendelt rejtett figyeléssel összefüggő megállapításai tekintetében a bíróság szerint nemcsak annak volt jelentősége, hogy a rejtett figyelést csak 2021. november 3. napján 09:00 órai kezdettel rendelték el, hanem annak is, hogy az annak alapját képező információ mikor futott be, mert ahogy azt a tényállás is tartalmazza, lehallgatási anyagból már előző nap az eljáró ügyészek tudomására jutott, hogy a célszemélyek találkozóit beszéltek meg. Vagyis már 2021. november 2. napján el kellett kezdeni a másnapi rejtett figyelés előkészítését, ezért csak a nyomozást folytató ügyészség vonatkozásában ésszerű az a következtetés, hogy közvetlenül tőlük nem kerülhetett ki a másnapi rejtett figyelés terve, hiszen teljesen logikátlan lépés lett volna miközben elfogásra, tettenérésre készültek. Figyelembe véve azt is, hogy az ügyben egy országgyűlési képviselő, miniszterhelyettesi feladatokat ellátó államtitkár volt érintett, nem lehetett kizárni, hogy a 2021. november 2. napján már több személy tudhatott arról, hogy másnap rejtett figyelésre fog sor kerülni, és erre Egyéb ügyben terhelt2-t már 2021. november 2. napján figyelmeztethették.

A tényállással összefüggésben a bíróságnak átadott iratok részét képező „Korlátozott terjesztésű” minősítési jelölésű, minősített adatokat tartalmazó iratok a nyílt eljárásban nem jelenhettek meg.

Összefoglalva, a nyomozás eredményképpen azt lehetett megállapítani, hogy a hangfelvétel – ami a nyomozás irányának kiterjesztését indokolta – nem tartalmazott egyetlen konkrétumot sem a megjelölt állítások tekintetében, ennek ellenére az ügyészség szinte minden elméletileg lehetséges verziót megvizsgált, a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, további bizonyítékok beszerzésére nem volt szükség.

A Fővárosi Nyomozó Ügyészség a teljes alapügyi ügyiratot összevetette nemcsak a hangfelvételen elhangzottakkal, hanem valamennyi tanú állításával, a bíróság leplezett eszközök elrendeléséről rendelkező határozataival, a legfontosabb iratokat szemlélte, emellett a teljes alapügyi nyomozati irat másolatát nyomozásának mellékleteként kezelte.

Az önvádra kötelezés tilalma és az eltelt idő miatt, több évvel az előkészítő eljárás, de akár a nyomozás befejezését követően az alapüggyel kapcsolatba került más személyek, esetlegesen a Budai Központi Kerületi Bíróság nyomozási bíróinak, ügykezelőinek kihallgatása arra tekintettel is indokolatlan lett volna, mert a hivatalos személyeket feljelentési kötelezettség terhelte és feljelentést senki sem tett. A Szakszolgálat és a Szolgálat munkatársai pedig nap mint nap hasonló ügyekkel foglalkoznak, magukat felfedve egy három évvel korábbi ügyről kellett volna vallaniuk, és a megkeresésre adott válaszok tartalma tanúkenti kihallgatást nem indokolt.

A beszerzett bizonyítékok iratok tartalmának megfelelő, összességében kellő alappal nem támadható, ésszerű, logikus értékelése eredményeként az eljárást megszüntető határozat valamennyi tényállása megalapozott. Az indítványozó – ahogy ezt a Központi Nyomozó Főügyészség is kifejtette –, lényegében az ügyészség bizonyíték értékelését támadta, saját

szempontú értékelés igényével. Tanúlnak, az általa is hallomásból szerzett ismereteinek előadása és értékelése következetlen volt, folyamatosan változott, többek között a Facebook közösségi oldalon közzétett posztjai tartalmát a tanúvallomása során lényegesen megváltoztatta, a tanúként tett vallomása nem állt összhangban a sajtóban megjelent nyilatkozatával, a megszüntető határozat meghozatalát követően hivatkozott először arra, hogy az előkészítő eljárástól függetlenül is lehetnek olyan személyek, akik a Egyéb ügyben terhelt1 és Egyéb ügyben terhelt2 vádirat szerinti korrupciós kapcsolatáról tudtak. Ez utóbbi felvetés vizsgálatának elmaradása a tényállás megalapozottságát nem érintette.

A hallomásból, pletykákból szerzett információk nem tartalmaztak olyan tényadatot, és a nyomozás sem tárt fel olyat, amely alapján azon személyek közül, akik az ügyvel kapcsolatba kerültek, bárkit gyanúsítottként kellett volna kihallgatni. Az indítványozó elmélete – miszerint az alapüggyel kapcsolatba kerülő minden hivatalos személy gyanúsított lehet, és az igazságot elhallgatják – ellenére az ún. Egyéb ügyben terheltet érintő ügyben a Központi Nyomozó Főügyészség 1.Nyom.1375/2021. számon 2022. október 24. napján vádat emelt mindkét érintett személlyel és másokkal szemben is. Több esetben az ügyek a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatósághoz lettek áttéve. A további nyomozati cselekmények meghatározása során nyomatékos körülmény, hogy a Be. kógens szabálya minden olyan leplezett eszközből származó adat törlését kötelezően írja elő, amely nem felel meg a felhasználhatóság követelményének.

Egyéb ügyben terhelt2 jogellenes figyelmeztetésének megtörténtét teljes mértékben nem lehetett kizárni, azonban olyan nyomozási cselekményt sem lehetett meghatározni, amely alapján az elkövető személye megalapozott gyanúhoz szükséges mértékben megállapíthatóvá válna.

A Be. 817/F. § (4) bekezdése alkalmazásának feltétele az a), b) és c) pontok mellett, hogy a pontokban foglaltak lényeges hatással legyenek az eljárás megszüntetésére. Az eljárás megszüntetésére viszont csak olyan jellegű nyomozati cselekmény elmulasztása lehet lényeges hatással, amelytől eredmény várható, ilyen nyomozati cselekményt meghatározni sem a felülbírálati indítvány alapján, sem hivatalból nem lehetett.

Mindezekre tekintettel a nyomozó ügyészség határozatát a bíróság megalapozottnak és törvényesnek találta, logikai hibákat nem vétett, a jogszabályokat helyesen alkalmazta és jelölte meg, indokolása a rendelkező résszel összhangban áll, ezért a bíróság a felülbírálati indítványt elutasította a Be. 817/F. § (2) bekezdés a) pontjának megfelelően a Be. 464. § (2) bekezdés e) pontja szerinti hatáskörében eljárva a Be. 467. § szerinti eljárásban.

A Be. 482. § f) pontja értelmében jelen végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2024. november 11.

dr. Horváth Csilla s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: